

Drugo
nedeljo
v maju
romamo
Slovenci
v Argentini
v Luján,
kjer ob
lujanski
Mariji,
patroni
največje
argentinske
božje poti
kraljuje
slovenska
Marija
Pomagaj

MAJ
1973

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Los católicos y el socialismo

“¿Es posible hacer una elección socialista sin comprometer su conciencia cristiana?”. El padre Bartolomeo Sorge, de la compañía de Jesús, director adjunto de la revista “La Civiltà Cattolica”, publicación de los jesuitas italianos, responde a esta cuestión en el último número de la revista.

El Padre Sorge señala la actualidad de la cuestión, sobre todo, para las Asociaciones Cristianas de Trabajadores Italianos (ACLI), para la Juventud Obrera Católica (JOC) francesa, y para los movimientos de “Cristianos por el Socialismo” en Chile y en otros países de América Latina.

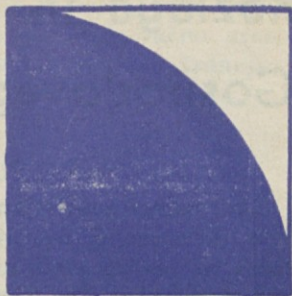
Según el religioso jesuita, los católicos no pueden aceptar globalmente, y sin reservas, el método marxista sin comprometer su conciencia cristiana. Tal vez el autor del artículo cree que es posible una utilización “parcial y crítica”, con ciertas condiciones.

A propósito de los “socialismos no marxistas” que existen hoy en el mundo, el padre Sorge escribe que la “posibilidad de una elección socialista no marxista está claramente prevista en la encíclica “Octogésima adveniens” de Pablo VI, de mayo de 1971” pero con el fin de que esta elección no venga a ser para la conciencia una contradicción y un compromiso inaceptable, hacen falta dos condiciones esenciales:

1) Verificar claramente, caso por caso, en qué medida un modelo históricamente determinado de socialismo, es efectivamente autónomo y liberado de los condicionamientos ideológicos que privan al cristiano de adherirse al marxismo-leninismo.

2) Asegurarse de que “las libertades fundamentales del hombre son garantizadas”.

Ob romanju

Živimo v meddobju, v prehodnem času, ki ga označuje ne le kritično presojanje vseh življenjskih oblik, običajev in vrednot, ki smo jih prejeli v dediščino od svojih prednikov, ampak dostikrat tudi čisto lahkomišno zavračanje in opuščanje vsega preteklega, češ da je preživelo in neustrezno, in hlastno iskanje novih oblik in vrednot, ki naj bi bile bolj prikladne za današnje življenjsko občutje.

To krizo doživljamo v precejšnji meri tudi na verskem področju. Podcenjujejo in omalovažujejo nekatere že stoletja ustaljene oblike in izraze verskega doživljanja in pobožnosti. Zanimivo je ob tem, da romanja, značilna za pretekla stoletja, izpričujejo dandanes preseñetljivo življenjsko moč in privlačnost in porast.

To velja za vse katoliške dežele. Tudi iz Slovenije pogosto poročajo o številnih romanjih na Brezje in na Sveto goro, h Gospe sveti in k Novi Štifti, na Svete Višarje in na Staro goro. Zmeraj več slovenskih romarjev obiskuje tudi znamenite svetovne božje poti, kot so Lurd in Fátima, nekateri romajo celó v Sveto deželo.

Člani slovenske družine, ki žive ob Srebrni reki, romamo množično vsako leto v maju v Marijino svetišče v Luján, ki je najznamenitejša božja pot v Argentini in kjer kraljuje tudi milostna podoba naše Marije Pomagaj. Prav to majsko romanje zbere največ Slovencev v Argentini.

Kakšen smisel in namen imajo romanja? Prvenstveni namen vsakega romanja mora biti počestvenje Boga — na Marijinih božjih poteh seveda tudi Matere božje — in pa duhovna poglobitev romarjev: sprava ali zblizanje z Bogom; okrepitev verske zavesti; doživetje cerkvene občestvenosti; osveščenje, kakšno vloga mora imeti Marija v našem življenju; zavest, da smo udje potujoče Cerkve ali Cerkve romarice, ki nima na zemlji stalnega bivališča, marveč roma prek sveta proti nebeški domovini.

Razlaga in pomen Gospodovega vstajenja

Tudi mnogi nekristjani občudujejo Kristusovo delo in njegov nauk in so prevzeti nad njegovim trpljenjem in smrtjo. Toda vse to ne bi bilo dovolj za vero v Jezusa Kristusa, če ne bi bilo njegovega vstajenja od mrtvih. Jezusovo vstajenje je najtrdnejši temelj, na katerem sloni naša krščanska vera.

Apostoli in drugi učenci Jezusovega vstajenja od mrtvih niso pričakovali. Njihovo pričakovanje božjega kraljestva se je končalo na veliki petek z Jezusovo smrtjo. Tudi prazen Jezusov grob jih ni prepričal. Mislili so, da je kdo Jezusovo mrtvo telo ukradel. Zaradi Jezusove sramotne smrti na križu so bili do kraja zbegani in obupani.

Ko pa so se o Jezusovem vstajenju le prepričali, ko so z njim večkrat govorili, ga videli, se ga dotikali, z njim skupaj jedli, je bil vsak dvom nemogoč. Križani, umorjeni Kristus ni mrtev, ampak živi. Vstal je od mrtvih.

Najstarejše poročilo o tem najdemo pri svetem Pavlu: „Izročil sem vam predvsem to, kar sem tudi prejel, da je Kristus za naše grehe umrl, kakor je v pismih: da je bil pokopan in da je tretji

dan vstal, kakor je v pismih; in da se je prikazal Kefu (Petru) in potem dvanajsterim; potem se je prikazal več kot pet sto bratom hkrati, izmed katerih je še zdaj večina živih, nekateri so pa zaspali. Potem se je prikazal Jakobu, nato vsem apostolom“ (1 Kor 15, 3-7). To dejstvo, da je Jezus vstal od mrtvih in so ga mnogi videli, je obupane učence spet ohrabilo, jih združilo in znova se jim je vrnila vera in zaupanje v Kristusovo poslanstvo.

POVELIČANI KRISTUS

Z vstajenjem se Jezus ni vrnil v prejšnje zemeljsko življenje, kakor recimo mladenič iz Naima, ki ga je Jezus obudil nazaj v zemeljsko življenje. Jezus je vstal v novo, dokončno življenje, ki ni več pod kemičnimi in biološkimi zakonitostmi našega zemeljskega bivanja. Zdaj ima telo, ki mu pravimo poveličano telo.

Tisti, ki so Jezusa po vstajenju videli, ugotavljajo, da je isti in vendar drugačen. Dva učencu gresta z njim dober kos poti, se razgovarjata z njim in vendar ga ne spoznata takoj. Spoznata ga šele, ko se jima odpre srce za njegovo besedo in se vera v njunem

srcu znova razplamti. Jezus je isti in vendar nekako drug, saj je že v tistem svetu, ki za nas šele prihaja.

Prvi izmed vseh je Kristus s svojim vstajenjem stopil v to novo, večno, blaženo stvarnost in nam s tem dal trden dokaz, da smo za to novo stvarnost določeni tudi mi. Kakor je on vstal od mrtvih, bomo od mrtvih vstali tudi mi.

Ne bi bilo prav, če bi se ustavljali ob obrobni vprašanjih in hoteli vedeti, kakšno je povečano telo, kako je mogoče vstati od mrtvih, kakšen je „oni“ svet itd., ob tem pa spregledali bistva vsega: Bog nam je pripravil večno in tako brezmejno srečo, o kakršni človeško srce niti sanjati ne more. In Kristusovo vstajenje do-

kazuje, da to ni bajka, to ni prazna tolažba za sreče lačno srce, ampak trdna stvarnost, trdnejša od nežnosti minljivega sveta.

JEZUS JE SEL V NEBESA

Če hočemo besede „Jezus je šel v nebesa prav razumeti, se moramo najprej rešiti vseh napačnih predstav o nebesih. Predvsem si jih ne smemo predstavljati nekje v prostoru, nekje v veselju ali celo v prostoru izven veselja.

Svetopisemsko poročilo pravi, da je Jezusa, ki se je vpričo apostolov dvignil v nebo, oblak vzel izpred njihovih oči. Hoče reči to, da je Jezus za apostole odslej neviden, nikakor pa to, da je Jezus potoval nekam daleč skozi

Slovenski cistercijan p. dr. Bernard Slovša je bil letos izvoljen za 42. opata 700 let starega samostana v Stamsu na Tirolskem.

svetovni prostor, da je prišel k Očetu.

Pot „navzgor“ je samo simbol božjega bivališča ali božje navzočnosti. Bog ni navezan na določen kraj, saj nima nobenih razsežnosti in je popoln duh.

Že od trenutka svojega vstajenja je bil Jezus s telesom in dušo deležen božjega veličanstva. „Šel v nebesa, sedi na desnici Boga Očeta Vsemogočnega“ je vzhodnjaški način govorjenja, ki skuša simbolično izraziti isto resnico.

VELIKONOČNI KRISTJANI

Ko so apostoli oznanjali evangelij, niso razlagali nobene verske teorije, ampak so oznanjali Jezusa križanega in od mrtvih vstalega. Več stoletij niso imeli nobenega drugega praznika, kakor veliko noč, spomin na Jezusovo vstajenje. Prvi kristjani so vsako nedeljo obujali spomin na Jezusovo vstajenje pri svojih bogoslužnih sestankih, ko so obhajali sveto daritev — sveto mašo. Verovali so, da je Jezus pri sveti daritvi med njimi nevidno navzoč, zato so evangelij poslušati, kakor da jim govori sam Jezus. Ker so imeli tako trdno vero v vstajenje od mrtvih, jim smrt ni bila strašna, saj so vedeli, da je smrt samo prehod, ki nas najtesneje združi s Kristusom v njegovi slavi. Apostol Pavel zato naravnost hrepeni po smrti in pravi: „Želim umreti in biti s Kristusom“ (Fil 1, 13).

PRED NOVO SINODO

Od 20. do 24. marca je bilo v Rimu posvetovanje glavnega tajništva škofovske sinode.

V tajništvo je poleg glavnega tajnika, poljskega škofa **Wladyслава Rubina** še petnajst članov: kardinalov in škofov. Iz Evrope so štirje: Španec Tarancón, Italijan Bartoletti, Nemec Höfner in Poljak Wojtila. **Amerikanci** so tudi štirje: Kanadčan Roy, Severnoamerikanec Krol, Panamec Mc Grath in Brazilec Lorscheider. Iz **Azije** so trije: Fernández (Indija), Cordeiro (Pakistan) in Farah (Libanon). Iz **Afrike** so tudi trije: Duval iz Alžira, Malula iz osrednje Afrike in Thiandoum iz Dakarja. Zastopnik Avstralije pa je Cahill.

Na sestanku so največ govorili o **vprišanih evangelizacije** v sodobnem svetu. To je tema, ki jo je papež določil za prihodnje zasedanje škofovske sinode, ki bo leta 1974. Širjenje Kristu sovega evangelija v dobi vsešplošnega napredka postavlja kristjane pred velike naloge.

Po končanem sestanku je udeležence sprejel sv. oče **Pavel VI.** V daljšem nagovoru se je najprej ustavil ob spremenjenem načinu **volitev papeža**. „Preučevanje tega vprašanja — tako je dejal papež — še ni končano, ker gre zelo občutljivo zadevo.“

Pravoslavni kristjani: stanje nekdanj in danes

Od treh glavnih skupin krščanstva so pravoslavni na tretjem mestu, za katoličani in protestanti.

Podati točno statistiko pravoslavja danes ni mogoče. Zakaj glavne mase pravoslavnih vernikov so danes v Rusiji, kjer pa zaradi komunističnega, veri sovražnega režima takih verskih statistik nimajo. Računajo kakih 50 milijonov ruskih pravoslavnih vernikov, ki kolikor toliko versko živijo, in morda prav toliko drugih, ki s pravoslavjem simpatizirajo; morda je krščenih kakih 120 milijonov v Rusiji. V drugih patriarhatih je še nekako 50 milijonov pravoslavnih (Bolgarija, Romunija, Srbija, Grčija Turčija) in drugod po svetu okrog 7 milijonov (Amerika, Francija). Tako bi se danes nabralo okrog 180 milijonov pravoslavnih kristjanov. (Nekateri število celotnega pravoslavja zelo znižujejo, samo na ok. 100 milijonov, pač zaradi drugačnega verskega ocenjevanja ruskega prebivalstva.)

Za časa turškega imperija je pravoslavni svet v glavnem obsegal dva dela: pravoslavje v Rusiji in pravoslavje pod turškim

gospodstvom; te je vzdrževal v trdni verski skupnosti carigrajski patriarh. Ko se je turški imperij zrušil, so osvobojeni narodi po prejšnjem ruskem zgledu organizirali svoje samostojne, od bizantinskega patriarha neodvisne „avtofokalne“ Cerkve (Bolgari, Grki, Srbi...). To se je zgodilo v skladu s starim bizantinskim principom, da naj cerkvena organizacija odgovarja politični, državni.

Vse pravoslavje se tako danes deli v številne „sestrske“ Cerkve:

1. „Vélika carigrajska Cerkev“, ki je seveda velika le po svojem pomenu v zgodovini in zato po nekem častnem prvenstvu njenege patriarha v pravoslavnem svetu. Njegova centralna oblast pa je sedaj v glavnem utesnjena na teritorij današnje turške republike. Poleg tega spadajo pod njegovo oblast samostani na Atosu v Grčiji, pravoslavna Cerkev v Severni Ameriki (nadškof v New Yorku) in v Zahodni Evropi (metro polit v Londonu, škofje v Parizu, na Dunaju, v Londonu) in pravoslavni v Avstraliji (Sydney).

2. Ruska Cerkev, ki je po števi-

lu vernikov med vsemi daleč največja.

3. Cerkev na Cipru (otoku), ki je bila vedno samostojna, od apostolskih časov.

4. Georgijska Cerkev, ki je pod carji pripadala ruski Cerkvi, pa je sedaj spet samostojna.

5. Jugoslovanska Cerkev, nekdanja Srbska Cerkev, ki je bila proglasila svojo samostojnost l. 1830, ko se je politično osvobodila. Že prej je bila Srbska Cerkev dosegla svoj patriarhat (l. 1346). Del Srbov se je preselil na Ogrsko l. 1690 (36.000 družin), ki so imeli svojega metropolita v Karlovcih. Ta je bil včasih metropolit vseh pravoslavnikov v avstro-ogrski monarhiji. V novi državi Jugoslaviji so bili po prvi svetovni vojni l. 1922 vsi pravoslavni združeni pod srbskim patriarhom v Peči in metropolitom v Beogradu.

6. Grška Cerkev (samostojna l. 1833).

7. Kretska Cerkev (na otoku Kreti) ima neodvisnega metropolita od 1900.

8. Romunska Cerkev (samostojna 1865).

9. Bolgarska Cerkev (se ločila od Carigrajske l. 1870).

10. Antiohijska Cerkev („ortodoksni melkitski patriarh“ v Antiohiji; tam je tudi „katoliški melkitski patriarh“ uniatov, ki tudi imajo vzhodni obred; podobno je stanje v Jeruzalemu in v Alek-

sandriji), neodvisna od konca preteklega stoletja.

12. Aleksandrijska Cerkev („ortodoksni melkitski patriarh“ v Aleksandriji).

13. Sinajska Cerkev, obsega samo samostan sv. Katarine na gori Sinaj.

14. Albanska Cerkev, ki jo sestavlja pravoslavna manjšina (17 odst.) sicer muslimanskega prebivalstva v Albaniji; v zadnji vojni njena organizacija uničena; po vojni podrejena patriarhu v Moskvi.

15. Ortodoksna Cerkev v Ameriki (pod jurisdikcijo ekumenskega patriarha v Carigradu).

16. Estonska Cerkev (neodvisna od Carigrada od l. 1923).

17. Finska Cerkev, zelo majhne manjšine prebivalstva na Finskem (2%); od l. 1923 neodvisna od Carigrada.

18. Ortodoksna poljska Cerkev (komaj pol milijona vernikov).

19. Ortodoksna češkoslovaška Cerkev (komaj kakih 200.000 vernikov).

JURIDIČNA UREDITEV V PRAVOSLAVJU

Pravoslavne Cerkve nimajo kakšne vidne najvišje oblasti, ki bi jih pravno povezovala. Saj je prav to značilno za pravoslavje; odklonili so rimski primat oblasti in tudi ne priznavajo kakega drugega. Carigrajski patriarh (ekumen-

VATIKANSKI LETOPIS 1973

ski patriarh) ima samo neko častno prvenstvo, zaradi zgodovinskih razlogov.

Tako je vsaka navedenih pravno neodvisna in samostojna („avtokefalna Cerkev“). Dalje so tudi v vsaki od teh Cerkev posamezni škofje v načelu juridične enaki in neodvisni drug od drugega. A škof glavnega mesta v pokrajini nosi določen častni naslov: patriarh (Carigrad, Rusija, Romunija, Jugoslavija), nadškof (npr. v Grčiji), metropolit (npr. Estonski). A prave juridične oblasti nad škofi mu ta naslov ne daje.

L. 1925 so imeli namen sklicati v Carigradu nek vesoljni koncil pravoslavja (ekumensko ortodoksko sinodo), kar pa zaradi političnih razlogov ni uspelo. 1948. leta je bil nek tak kongres pravoslavnih Cerkev v Moskvi, da bi se izjavili proti kapitalističnim Cerkvam, t. j. proti katoliški in anglikanski Cerkvi. A se ni udeležila grška Cerkev in ne skupine pravoslavnih iz nekomunističnih dežel.

Juridično samostojna se čuti jo pravoslavne Cerkev druga do druge kot „sestre v Kristusu“. Ne vežejo jih v edinosti juridične, ampak druge globoke vezi: isti Kristusov nauk, zakramenti kot viri nadnaravnega življenja, zlasti Evharistija, škofovski zbor kot naslednik zbora apostolov in tudi način notranje organizacije vsake od njih. (Bo še)

8. januarja so Pavlu VI. izročili prvi izvod letopisa o stanju katoliške Cerkev po vsem svetu v letu 1972. Sv. oče je izrazil zadovoljstvo ob izdaji novega letopisa za l. 1973, katerega mu je predstavil msgr. Benelli, namestnik vatičanskega državnega tajnika in glavni odgovorni urednik letopisa.

Letopis obsega 2.008 strani običajne knjižne velikosti. Zato bi bilo preobširno globlje poročilo o njegovi vsebini. Celo povzetek bi bil prenatrpan podrobnosti, v marsičem težko razumljiv in celo nepotreben za povprečno znanje o stanju Cerkev.

Samo nekaj zanimivosti:

Trenutno je 145 kardinalov, od teh so jih imenovali: 2 še Pij XI., 15 Pij XII.; 25 Janez XXIII. in 103 Pavel VI.

Zaradi boleznih ali zaradi starosti se je odpovedalo službi 10 nadškofov in 20 rednih škofov; umrlo je 39 nadškofov oz. škofov ter 4 kardinali.

V letu 1972 je Vatikan vzpostavil diplomatske odnose s štiriimi državami: z Alžiro, z Bangladešom, s Sudanom in s Tunisom.

kaj
pravite?

Kako danes ukazovati da bodo otroci ubogali?

Danes mnogi starši že ne vemo več, kako ukazovati, da nas bodo otroci ubogali. Sklicujejo se na to, da so danes drugačni časi od tedaj, ko smo mi doraščali in da je tudi pokorščina drugačna. Kaj pravite k temu?

Naravno je, da otrok šele polagoma umeva smisel pokorščine. V začetku se pokorava le iz navade, strahu in ljubezni, potem pa tudi zato, da sebi in drugim ne škoduje ali pa da doseže kakšno korist. Otrok ima o pokorščini približno takšno mnenje, kot ga ima o pravilih kak-

šne igre. Ve, da če hoče veljati za dobrega tovariša pri igri in da bodo sploh pripustili k igri, se mora držati pravil. Takšna pokorščina torej še ni versko-moralno utemeljena. Vendar se je v začetku s to treba zadovoljiti, ker otrok drugačne še ni zmožen. Le polagoma bo prišel do pravega pojmovanja in izvrševanja pokorščine.

Tudi mladostnik sovraži vsako pokorščino, ki jo vidi le kot golo nujnost, da se ukloni tuji volji ali celo samovolji. To smatra za ponižujočo odpoved svoji pravici, da si sam določa in ureja svoje življenje. Šele ko spozna, da gre pri pokorščini za izpolnjevanje nekega reda, ki je za skupno življenje nujno potreben in ki zatorej veže enako predstojnika kot podložnika, se bo svobodno in celo rad uklonil ukazom bližnjega.

Prava vzgoja k pokorščini mora biti vedno versko utemeljena. To se pravi, da je treba dolžnost pokorščine prikazati kot dolžnost pokoravati se Bogu. Samo takšna pokorščina je res človeka vredna in upravičena. „Ni je oblasti razen te, ki prihaja od Boga.“ Tisti, ki nam ukazujejo, imajo to oblast kot božji namestniki. Drugače se pokorščina enega človeka drugemu ne da utemeljiti. Kdor ni ma oblasti od Boga in njegov ukaz ni v skladu z božjim zakonom, temu nismo dolžni pokorščine. Zato je treba že otroku in mlademu človeku polagoma tudi pokorščino življenjsko potrebnemu redu prikazovati kot božji zakon. Edino takšna pokorščina ima tudi poroštvo, da bo res trajna

in sprejeta s srcem. Ta pa se seveda doseže le polagoma, kakor se tudi le polagoma človek bliža krščanskemu oblikovanju svojega življenja.

Še nekaj je zelo važno pri pokorščini. Danes se je način vzgajanja k pokorščini spremenil, če ga primerjamo s še nedavno preteklostjo. Prej je bilo tako, da kar so starši ali predstojniki ukazali, je veljalo za zakon. Danes je treba vsak ukaz, ne le pokorščino v celoti, utemeljiti. Podložnik — tudi otrok in mladostnik — mora vedeti, zakaj uboga, hoče videti, da je ukaz pameten in potreben, sicer se mu bo uprl. Mladim ljudem je torej treba izkazati toliko spoštovanja in zaupanja, da se od njih ne zahteva „slepa pokorščina“. Spoštovati je treba njihovo svobodo in samostojnost.

Pohvala in graja v družini

Kako naj delim pohvalo in grajo v svoji družini?

Najprej je treba vedeti, da pohvala nima namena poplačati kakšnega določenega dobrega dejanja, pohvala velja splošno dobremu vedenju. Podobno se tudi graja razlikuje od kazni. Graja se slabo vedenje, kaznuje pa se določeno slabo dejanje z namenom, da se zanj zadosti.

Pohvala in graja sta močni vzgojni sredstvi, če se le uporabljata v pravi meri in pravem času. Veliko zgubita na svoji učinkovitosti, če se delita prepogosto. Pohvalo in grajo mora otrok občutiti kot odmev in odsev božje pohvale in graje. Zato je

Za začetek letošnjega šolskega leta slovenskih osnovnih šol v Velikem Buenos Airesu je šola dr. Franceta Prešerna iz Pristave priredila v Slovenski hiši Golievo Sneguljčico, ki jo je režiral Stane Jerebič

razumljivo, da se mora pohvala dati le za resnično dobro, graja pa za resnično slabo vedenje.

Glede graje velja, da se ne sme izroditj nikdar v zasramovanje ali osebno žalitev otroka. Otrok ima že oster čut za svoje osebno dostojanstvo in nikdar ga ne smemo v tem dostojanstvu krivično ponižati. Tudi se graja ne sme deliti javno, razen če je bil otrok kriv slabega vedenja v javnosti in se nam zdi potrebno, da se slab vtis, ki ga je vedenje pustilo v javnosti, tudi z javno grajo popravi. Drugače nam bo pa otrok hvaležen, če ga v javnosti ne ponižamo. Strah, da bo otrok postal napuhnen, če ga bomo pohvalili, nas ne sme odvrniti od tega, da ga zmerno pohvalimo. Tudi Bog dejanje z notranjim zadovoljstvom in srečo vesti pohvali. Človek je tega priznanja potreben za to, da na poti dobrega vztraja.

Moj otrok je razvajen

Moj otrok je razvajen. Bojim se, da se v življenju ne bo prav znašel pa tudi sedaj je včasih že kar neznošen? Ali je kakšno zdravilo?

Razvajenega imenujemo otroka, ki se ni naučil odpovedati se kakšnemu užitku, se prilagoditi skupnemu življenju in njegovim zahtevam, deliti darila z drugimi itd. Razvajenec nima smisla za tuje potrebe,

ne za tuje trpljenje. Je trmast, če se ne zgodi po njegovi volji.

Razlog za takšno zadržanje je redno treba iskati v dejstvu, da so starši ali drugi vzgojitelji preveč popuščali njihovim muham in jim prizanašali z zasluženimi kaznimi. Včasih so pa bili tudi s pohvalo in plačilom preveč radodarni. Ne vem, kaj je pri Vašem otroku krivo, da je postal tak razvajenec. Morda je vaš otrok edinček, pa ste mu posvečali preveč pozornostj ali pa si med njegovo daljšo boleznijo niste upali ničesar odreči. Vse to se maščuje. Starši morajo vedeti za pravilno ceno in vzgojno vrednost discipline, odpovedi in samopremagovanja.

Posledice razvajenosti niso prijetne. Gotovo jih sami opazate pri svojem otroku: pretirana želja po uveljavljanju, brezbriznost za vse, kar se nahaja izven območja njegovih želja in zanimanja, pomanjkljiva predanost drugim in končno tudi majhna sprejemljivost za verske vrednote.

Kako prevzgojiti takšnega otroka? Pomoč in zdravilo obstoji v odrravljanju vzrokov: spremeniti vzgojno metodo, dosledno zahtevati izpolnjevanje upravičenih zahtev, disciplina in če treba tudi resna graja. Tudi začasna zavodska vzgoja je lahko dobro zdravilo. Ozdravljenje se seveda ne bo izvršilo brez krize. A kriza bo prav znak, da smo na prelomnici k boljšemu.

A. K.

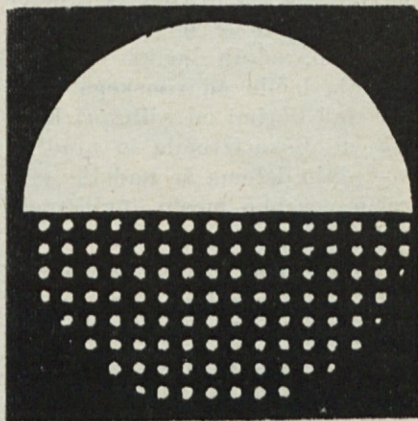
Zarota molka o angelih

Pod tem naslovom objavlja zadnja številka revije „Kristus na svetu“ (mednarodna revija apostolskih izkušenj, ki izhaja v Rimu že 17. leto) članek Valentine Long iz ZDA o združenju „Philangeli“. Ta zveza ima sedež v Washingtonu in hoče poživiti češčenje angelov. Člankarica ugotavlja, da je za današnji čas zelo primerna. Opažamo namreč težnjo modernih katehistov, da bi zamolčali ta del razodetja. Enostavno nič več ne govorijo o angelih, ne o dobrih ne o hudih. Zveza „Philangeli“ širi nauk o obstoju in delovanju angelov ter si prizadeva obnoviti v vernikih zaupanje v angele. Za Marijo, Kraljico angelov, so ta duhovna bitja najsvetejši častilci Boga. Papež Pij XII. je v enem svojih zadnjih govorov odbujal vernike z besedami: „Dragi romarji, poživljajte v sebi duhovno zvezo z angeli, saj ti neprestano skrbe za vaše zveličanje in posvečenje. Bog vam jih je dal, da boste, če je Njegova volja, uživali v njihovi družbi večno srečo. Spoznajte se z njimi že zdaj!“

Zastopniki moderne „demitizacije“ se kar ne morejo odločiti, da bi zlemu duhu priznali to, kar mu gre, da namreč je. Če katehist ne

govori o hudobnem duhu, ki s svojo močjo vpliva na naše življenje, kako naj potem govori o izvirnem grehu. 4. lateranski vesoljni cerkveni zbor je izpovedal: „Bog je satana in druge zle duhove ustvaril dobre. Pri odločitvi pa so iz svoje volje postali slabi. Človek ni postal slab iz svoje volje, ampak ga je zapeljal satan.“

Danes zelo poudarjajo branje svetega pisma. In to tudi govori o angelih. Angele nam predstavlja kot osebe. Kako morejo nekateri razlagati krščanski nauk ter pri tem povsem izpuščati poglavje o angelih? Poleg svetega pisma govori o angelih tudi krščansko izročilo, kar je potrjeno že omenjeni koncil, pa tudi prvi in drugi vatikanski cerkveni zbor. Pri opuščanju pouka o angelih se nekateri izgovarjajo, da ne marajo „plašiti otrok“ z razlago o hudobnem duhu. Zakaj pa potem jemljejo otrokom veselje, ki ga ti občutijo ob zavesti, da jih spremlja angel božji njihov varuh, h kateremu se mali v svoji nedolžnosti tako radi zatekajo:

SPOKORNA DISCIPLINA V V LOČENIH CERKVAH

Od rimskega apostolskega sedeža ločene Cerkve in cerkvene skupnosti se navadno označujejo kot vzhodne in zapadne. Koncilski odlok o ekumenizmu takole o tem govori: „Dve sta glavni skupini razporov, ki trgajo Kristusovo suknjo brez šiva. Prve od teh razklanosti so se izvršile na Vzhodu bodisi zaradi preprirov o dogmatičnih formulah efeškega in kalcedonskega koncila bodisi pozneje s prelomom cerkvenega občestva med vzhodnimi patriarhi in rimskim sedežem (1054).

Druge razklanosti so nastale več kot štiri stoletja pozneje na Zahodu zaradi dogodkov, ki jih po navadi imenujemo reformacija. Od tedaj se je več občestev, bodisi narodnih bodisi veroizpovednih, ločilo od rimskega sedeža. Med tistimi od njih, pri katerih katoliška izročila in ureditev obstajajo deloma še nadalje, zavzema posebno mesto anglikansko občestvo.

Te različne ločitve pa se med seboj zelo razlikujejo ne le glede na izvor, kraj in čas, ampak predvsem glede na naravo in važnost vprašanj, ki se nanašajo na vero in cerkveno ureditev.“ (13).

Poglejmo v tej številki, kolikokrat nam je to možno, kakšen je bil razvoj cerkvene discipline v ločenih Cerkvah in cerkvenih skupnostih Vzhoda.

ZAKRAMENT POKORE V LOČENIH VZHODNIH CERKVAH

Omenjeni koncilski odlok o ekumenizmu pravi na splošno: „Skotzi več stoletij so Cerkve Vzhodu in Zahoda hodile vsaka svojo lastno pot, a združene v bratskem občestvu vere in zakramentalnega življenja, pri čemer je rimskemu sedežu po skupnem soglasju pripadala odločitev, če so med njimi nastala nesoglasja glede vere ali discipline... Od apostolov izročena dediščina pa je bila sprejeta v različnih oblikah in na različne načine so jo že od začetka v Cerkvi tu in tam različno razlagali tudi zaradi različne miselnosti in življenjskih razmer.“ (14).

Zgodovinsko raziskovanje ugotavlja, da je bil razvoj spokorne discipline na Vzhodu tja do 3. stoletja tak, kot smo ga skušali opisati za celotno Cerkev. S 3. sto-

letjem je na Vzhodu že organizirana javna pokora z različnimi spokornimi razredi. Veliki škofje kot sv. Atanazij in sv. Bazilij v svojih pastirskih listih določajo velikost pokore, ki naj se naloži spokornikom za težke grehe. Poudarjajo pa pri tem, naj se spovednik zaveda, da v zakramentu pokore ni le sodnik, ampak tudi dušni zdravnik in oče.

Ni pa javna pokora ostala na Vzhodu tako dolgo kot na Zapedu. Kot je bilo že enkrat omenjeno, jo je carigrajski patriarh Nektarij koncem 4. stoletja odpravil in to zaradi pohujšanja, ki je nastalo po javni spovedi neke ženske, ki je odkrila svojega sokrivca, nekega diakona. Ta odredba patriarha Nektarija, ki se je kmalu uveljavila po drugih krajih Vzhoda, je imela svoj razlog poleg možnega pohujšanja tudi v tem, ker so bili javno znani težki

grehi podvrženi tudi kaznim civilne sodne oblasti.

Ko je bila odpravljena javna pokora in uvedena zasebna pokora, so tudi na Vzhodu prišli v rabo penitenciali, knjige pokore, v katerih pa se bolj kot na Zapadu poudarja, naj bo prva skrb spovednikov posvečena ne toliko spoznavanju grehov in njih okolnosti, kot vzbujanju duha spokornosti in kesanja. Obenem naj spoved služi duhovnemu vodstvu in pouku ter pomirjenju spovedenca, v skladu z evangeljskimi načeli razumevanja in usmiljenja.

Javna, kanonična pokora je bila v skrbi škofov, v zasebni pokori pa postanejo poglavitni spovedniki kakor na Zahodu tudi na Vzhodu menihi-redovniki. V iskanju sprave z Bogom in dušnega miru se grešniki na Vzhodu zatekajo k svetniško živečim menihom in samotarjem, tudi k takim, ki

Z milostmi,
ki jih je zaslužil
na križu,
nas Jezus
pri spovedi
opere naših
grehov

niso duhovniki in nimajo od škofa podeljene spovedne jurisdikcije. V znamenitem romanu Dostojevskega Bratje Karamazovi je lepo podana podoba svetniškega starca, ki je ljudem svetovalec, vodnik, in tolažnik v vseh različnih težavah in problemih življenja. Vendar je treba vedeti, da tudi vzhodne Cerkve zahtevajo, da morejo biti le duhovniki pravi spovedniki, ki morajo biti za sveto službo v zakramentu pokore pooblaščen od pristojnega škofa. Spovedi pri svetem starcu, ki ni duhovnik in nima zakonite jurisdikcije, je lahko spokorniku v veliko pomirjenje in tolažbo, nima pa zakramentalne moči. To tudi vzhodne Cerkve učijo.

RAZLIKE V SPOVEDNI PRAKSI

Verski nauk o zakramentu pokore, ki ga je proti reformatorjem temeljito razložil in razglasil tridentinski cerkveni zbor, ni našel vstopa v ločene vzhodne Cerkve. Zato je spokorna praksa med ločenimi vzhodnimi brati v mnogem različna od naše.

V katoliški Cerkvi je zasebna spoved postala nekaj navadnega, skoraj bi lahko rekli vsakdanjega. Ni nujno, da bi bila vedno zvezana z obhajilom. Vzhodne Cerkve pa so v tem ostale na sredi pota. Pokora in evharistija sta ostali združeni. Tako se ločeni kristjani Vzhoda navadno ne spovedujejo drugače kot za velikonoč-

no obhajilo ali morda še za kakšen velik praznik. Njihova spoved nima tega sodnega značaja oblasti ključev kot pri nas. Razlikovanje med velikimi in malimi grehi ni tako natančno, kot ga zahteva naša Cerkev in naj ga ugotavlja spovednik kot duhovni sodnik. Glavni cilj spovedi na Vzhodu je kesanje in notranje spreobrnjenje. To se skuša doseči s posebnimi, često zelo dolgimi spokornimi pripravami. Verniki se nato drug za drugim predstavijo duhovniku, pa ne toliko z namenom, da bi se mu natančno obtožili svojih grehov, ampak da mu izrazijo svoje kesanje in obžalovanje. Spovednik jim naloži pokoro in jih odvezuje. V nekaterih ločenih Cerkvah Vzhoda pa se spoved opravlja občestveno in se tudi občestveno da zakramentalna odveza. Občestvena spoved se prakticira tako, da duhovnik zbranim vernikom kliče v spomin vrsto grehov, oni pa na vsak greh odgovarjajo s spokorno formulo: odveza se jim podeli skupno. Navadno pa se pri tem še opomni tiste, ki bi se zavedali kakšnih posebnih težkih grehov, naj se le še osebno spovedo pri pooblaščenem spovedniku.

Tako vidimo, da osebni in sodni značaj zakramenta pokore, kot ga poznamo in prakticiramo v rimsko-katoliški Cerkvi in tudi v znano združenih vzhodnih cerkvenih skupnostih, ločenim bratom Vzhoda ni simpatičen. Ali naša Cerkev ne more iti preko nauka

tridentinskega koncila, ki uči, da je po samem božjem pravu dolžnost kristjanov, spovedati se v osebni spovedi postavljenemu spovedniku vseh grehov, ki jih imajo za težke in se jih še niso spovedali, ter vseh okolnosti, ki vrsto greha spreminjajo.

O vsem, kar nas loči in kar nas družijo z ločenimi vzhodnimi brati takole govori koncilski odlok o ekumenizmu: „Kljub temu, da so ločeni, imajo te Cerkve resnične zakramente in sicer zaradi apostolskega nasledstva zlasti duhovništvo in evharistijo, po katerih so še vedno kar najtesneje povezane z nami. Zato je neka skupnost pri svetih obredih v primernih okoliščinah in z odobritvijo cerkvene oblasti ne le možna, ampak celo priporočljiva“ (15).

V koncilskem odloku o katoliških vzhodnih Cerkva pa je glede te obredne skupnosti z ločenimi brati določeno sledeče: „Skupnost pri svetih obredih, ki krši edinost Cerkve ali pa vključuje pravo priznavanje zmote ali nevarnost zablode v veri, pohujšanja in verske brezbriznosti, je po božji postavi prepovedana. Toda v tem, kar zadeva vzhodne brate, dokazuje dušnopastirska praksa, da je mogoče in da je treba upoštevati različne okoliščine posameznih oseb, kjer niti ni kršena cerkvena edinost niti ni nevarnosti, kateri bi se bilo treba izogniti, pač pa nastopata resna potrebnost za zveličanje in za duhovni blagor

duš... Z ozirom na to cerkveni zbor z namenom, da ne bi z ostopstjo sodbe bili v oviro tem, ki se zveličujejo, in da bi vedno bolj pospeševali edinost z vzhodnimi, od nas ločenimi Cerkvami, določa te smernice za ravnanje: Ob upoštevanju navedenih načel se morejo vzhodnim, ki so v dobri veri ločeni od katoliške Cerkve, če sami od sebe prosijo in so pravilno pripravljene, podeliti zakrament pokore, evharistije in bolniškega maziljenja; pa tudi katoličanom je dovoljeno prositi za prav te zakramente tiste nekatoliške duhovnike, katerih Cerkev ima veljavne zakramente, kadar koli to priporoča nujna potreba ali resnična duhovna korist in je dostop do katoliškega duhovnika fizično ali moralno nemogoč. Prav tako je ob upoštevanju istih načel iz upravičenega razloga dovoljena skupnost pri svetih obredih med katoličani in ločenimi vzhodnimi brati glede svetih opravil, reči in krajev. Prepuščena pa je ta milejša ureditev skupnosti pri svetih obredih z brati ločenih vzhodnih Cerkva čuječnosti in vodstvu krajevnih nadpastirjev. Ti naj, potem ko so se medsebojno posvetovali in, če je v danem primeru potrebno, potem ko so slišali tudi mnenje nadpastirjev ločenih Cerkva, s primernimi in učinkovitimi odredbami in določbami uredijo odnose med kristjani“ (26-29).

Alojzij Košmerli

Rimska univerza

za duhovnike misijskih krajev

Dr. Franček šegula, glavni tajnik papeške univerze Urbaniane predstavi za bralce DŽ to univerzo, s katero je v zvezi več naših rojakov.

Kaj bi nam kot glavni tajnik Urbaniane mogli povedati o tej papeški univerzi?

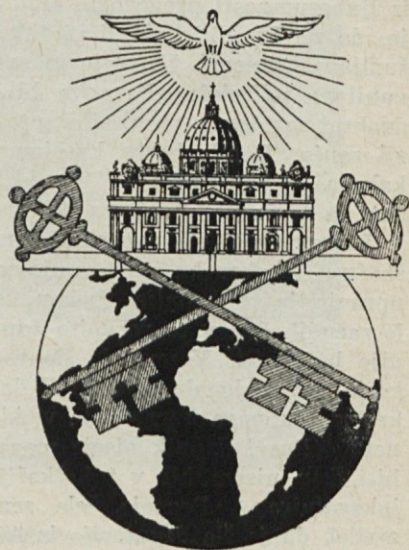
Urbaniana se imenuje po ustanovitelju papežu Urbanu VIII, ki je leta 1622 ustanovil Kongregacijo za evangelizacijo narodov ali „de Propaganda Fide“. Kmalu za tem je dal tej najvišji ustanovi za misijone v katoliški Cerkvi svoje lastno semenišče za vzgojo domačega klera (clero indigeno) in tudi lastno univerzo. Univerza (atenej) je bila ustanovljena l. 1627. V arhivu hrani zapisnik prvega doktorata v teologiji nekaj let za tem. Papeškemu urbanskemu ateneju je dal naslov „Pontificia Universitas Urbaniana — papeška urbanianska univerza“ papež Jancz XXIII. oktobra 1962. Semenišče, ki ima danes dve veliki stavbi s skupno okrog 500 posteljami (vsak bogoslovec ima svojo sobo), se uradno imenuje „Pontificio Collegio Urbano di Propaganda Fide — Urbanov papeški zavod za evan-

gelizacijo narodov“. Univerza pa ima s knjižnico štiri stavbe (18 večjih in 15 manjših predavalnic z „Aula Magna“, v kateri je 700 sedežev). Lansko leto je ob prazniku sv. Frančiška Ksaverija Propaganda praznovala 350. letnico obstoja (1622—1972). Praznična akademja je zaradi velikega števila povabljenih bila prav v veliki avli Urbaniane.

Na Urbaniani se šolajo poleg bogoslovcev iz dveh propagandinih semenišč še bogoslovci raznih misijskih družb, ki imajo sedež ali svoje hiše v Rimu. Vseh verskih družb, ki imajo bogoslovce na Urbaniani, je ok. 50. Ker ima Urbaniana štiri fakultete: filozofsko, teološko, kanonično pravo in misijologijo, obiskujejo univerzo tudi duhovniki, to je oni, ki pridejo z misijskih področij za dopolnjevanje študija v Rim in so potem v svojih deželah (na vseh petih kontinentih) škofje in profesorji. Ti stanujejo v posebnem zavodu za študirajoče duhovnike v Rimu, ki je tudi last Propagande in se imenuje „Collegio San Pietro“ za domači kler. Tisti, ki so v semeniščih Propagande in v tem zavodu za duhovnike, ničesar ne plačujejo za vzdrževanje in šolanje. Enakih do-

brot je po izjemi bilo torej delež-
nih osem mariborskih bogoslovcev
iz leta 1941/42. Tako ima Urba-
niana čez 700 slušateljev, ki pri-
padajo okrog 70-tim narodnostim.
Glavna tuja jezika sta angleški in
francoski, za tema pa italijanski,
španski in nemški. *Profesorjev* je
70, ki so tudi različnih narodno-
sti, svetni duhovniki in redovniki.
Redni profesor na teološki fakul-
teti Urbaniane je *msgr. dr. Janez*
Vodopivec, ki je bil nekaj let tudi
dekan iste fakultete; ravnatelj v
enem izmed dveh bogoslovnih se-
menišč pa je že več let *prelat dr.*
Maksimilijan Jezernik, ki je obe-
nem rektor novega slovenskega za-
„Slovenicum“ za slovenske študi-
rajoče duhovnike v Rimu. Tudi on
je v zameno za enega izmed osmi-
h lavantinskih bogoslovcev na Pro-
pagandi v Rimu v šolskem letu
1942/43 začel biti deležen te izred-
ne sreče. Na Kongregaciji za evan-
gelizacijo narodov deluje že več de-
setletij kot minutant (neke vrste
minister) za Južno Afriko *prelat*
dr. Janez Belej, prvi novomašnik
leta 1946 iz skupine osmerih iz-
voljenih mariborskih bogoslovcev,
ki so dobili mesto „*gratis et amo-
re Dei*“ v bogoslovnem semenišču
Propagande. Duh Urbaniane, re-
snici na ljubo povedano, kar naj-
bo obenem hvala Bogu, je med vse-
mi rimskimi papeškimi univerza-
mi (Gregoriana, Lateran, Sv. To-
maž Akvinski, Antonionum, salezi-
janski atenej, serafski kolegij kon-
ventualcev) trenutno menda naj-

boljši. Po zdravilnem potresu, ki
ga je povzročil tudi na študijskem
področju 2. vatikanski vesoljni
zbor, so čutile in še čutijo posledice vse cerkvene univerze v Rimu med gojenci in med profesorji. Tudi Urbaniani ni bilo prizaneseno. toda v primeru z drugimi, če pogledamo predvsem statistiko, je gotovo najboljše odrezala. V kolikor je moglo budno oko generalnega tajnika opaziti, na Urbaniani do sedaj študentje niso niti enkrat korporativno zapustili predavalnice med samim predavanjem, kar se je pri sosedih rado dogajalo, da navedem enega izmed tolikin žalostnih pojavov novega časa. Zaradi tolikih narodnosti različna mišljenja in naziranja, kar je v rednih razmerah samo po sebi problem, je prav ta v času preizkušnje bila naša rešitev.

Msgr. Jože Jagodic:

Spomini na begunska leta

Spričo vsega opisanega sem srčno želel, da bi dobil kako samostojno mesto in to na Vzhodnem Tirolskem. Ta prilika se mi je po štirih letih res ponudila. V Ainetu v izelski dolini, kakih 8 km od Lienza v nasprotno smer, je moral župnik zaradi nepriljubljenosti pri ljudeh nenadoma proč in dobil je drugo župnijo. Fara je bila razpisana, celo dvakrat, in noben prosilec se za župnijo ni potegoval. Prvič je bila zaradi župnika razvpita, drugič pa je vsakega duhovnika, ki je prišel faro gledat, iz ljubosumnosti pregovoril. Hotel je, da ne bi nihče prosil in tako župljane kaznoval. Uspel je in oznanil na prižnici: „Fara je bila dvakrat razpisana, pa ni nihče prosil zanjo. Dobili boste kvečjemu kakega — avslenderja!“ Izvedel sem za to in se obrnil na dekana v Lienzu, naj mi izposluje pri škofu v Innsbrucku imenovanje za upravitelja te župnije. Dekan se je začudil, češ, v to razvpito župnijo hočeš iti. Vseeno je šlo vse svojo pot in kmalu sem dobil dekret za župnega upravitelja v Ainetu. (Pravi župnik nisem mogel biti, ker nisem bil v tej škofiji inkardiniran.) Pozneje šele sem zvedel, da je šla deputacija iz Ai-

neta na škofijo v Innsbruck ugovarjat zoper nastavitev duhovnika-inozemca v župniji. Škof Rusch je deputacijo prijazno sprejel in ji rekel: „Jaz vem, da boste z monsignorjem zadovoljni. Le prijazno ga sprejmite!“ (Če bi bil takrat vedel, da so šli ugovarjat, bi bil svojo pripravljenost za Ainet najbrže preklical.)

V Amlachu sem doživel še posebno bridkost: prišel sem pred sodišče. Šef stranke v nadstropju hiše me je namreč tožil zaradi žaljenja časti. Bilo je pa takole: Pri nekem sporu, ki so ga povzročili sostanovalci, je prišlo do hudega prepira, da se je šef Peter Delacher tako daleč spozabil, da je poslal svojega zeta v bližnji hotel klicat po telefonu policijo. To me je tako razburilo, da sem vzkliknil: Torej za takega lopova me imate, da kličete nadme celo policijo. Delacher je iz tega vzklika izluščil besedo lopov, češ da sem jo vrgel njemu v obraz, in me tožil. Prišlo je do razprave pri tožišču. Jaz nisem vzel advokata, ker sem si bil svest, da nisem izrekel tiste žaljivke. On pa ga je najel in advokat je držal krepko z njim. Jaz sem se skliceval na svojo duhovniško čast, da ne lažem. Toda sodnik

— znan klerofob — me je kratko in malo obsodil, zaradi lažnive izjave tožilca in zaradi pričevanja njegovih sorodnikov. Osramočen sem odšel. Ko pa sem potem srečal v hiši Delacherja, sem mu rekel: Tako, sedaj imate svoje zadoščenje. Povem vam pa, čeprav nisem prerok: Božji mlini počasi meljejo. Nekoč boste umrli brez duhovnika, ker jih tako preganjate... Kazni nisem hotel plačati in sem poslal račun na občino, ki je držala z njim. Pozneje sem hotel rekurirati zaradi krivega pričevanja, pa mi je škof Rusch odsvetoval, češ, ta človek je zloben in se ne ve, kaj vam še lahko naredi. Zato sem opustil namero, čeprav s težkim srcem.

Za Amlach mi je šel venomer po glavi verz po Prešernu: Oh, Am-

lach, kraj nesrečnega imena, tam meni je bilo gorje rojeno... Tiho sem se poslovil, ne da bi bil zadnjo nedeljo izrekel kako besedo slovesa. In tiho sem tudi prišel v Ainet, sicer z nekim strahom, a vendar zaupajoč v božjo pomoč. Vesel sem bil, da bom enkrat samostojen, čeprav samo kot upravitelj župnije. Upal sem tudi, da se bom sčasoma le uveljavil, ko je bil moj prednik tako nepriljubljen.

Ainet je lepa župnija, na sončni strani doline. Takrat je imela župnija in občina kakih 700 prebivalcev. Kraj je deloma hribovit, ima dve podružnici: Gwabl (po slovensko: Globel) in Alkus. V Gwablu stoji na samem lepa cerkva, precej obiskovana kot božja pot Matere božje (Marijino obiskovanje). Cerkva v Alkusu pa ima

Ko kralj po planini visoki pohajam za tropom ovčic

za patrona sv. Jožefa. Prebivalci so deloma kmetje, posebno po hrihib, deloma delavci. Veliko jih je hodilo na delo v Lienz. Šoli sta dve: ena doma, druga v Gwablu.

Ljudje so me sprejeli z neko rezervo. Takrat nisem vedel za tisto deputacijo. Polagoma smo se privadili drug na drugega. Ko sem po 7 letih odhajal, sem čutil, da me neradi puste od tod. Celo obžalovali so moj odhod, ker so dobili za mojega naslednika župnika, ki je začel in do danes nadaljeval kakor Salomonov naslednik v sv. pismu. Moje dušno pastirstvo je lepo steklo. Verniki so mi radi sledili, čutil sem, da sem na višku dušnopastirske službe, da doživljam najlepša leta svojega duhovništva. Ena skrb pa sem imel takoj spočetka: verouk v šoli. Čeprav sem bil že v 34. letu duhovništva, nisem bil nikdar veroučitelj. Sicer sem 8 let kot škofov tajnik dan za dnem prisostvoval verouku po šolah širom škofije in bil kot papeški delegat celo nadzornik verouka v begunskih šolah, vendar dotlej nisem nikjer verouka poučeval. Dobro se spominjam občutka, ki sem ga imel, ko sem prvič prestopil prag šole v Ainetu. Toda polagoma je tudi to šlo. Otroci so me zelo radi imeli, ker sem bil dober do njih (učitelji in starši so mi tu in tam očitali, da sem predober.) Dekan pa mi je pri vizitaciji rekel, da se z dobroto pri otrocih veliko doseže. Tak sem bil in tak ostal do danes. čeprav se mi dobrota večkrat oponaša. Domača šola ima še

danes izvrstnega ravnatelja, ki zahteva disciplino, kar sem čutil tudi jaz po razredih. Tudi drugo učiteljstvo je bilo na mestu in smo dobro izhajali.

Druga šola je v Gwablu, visoko v hribih, dobro poldrugo uro hoda od župnišča. Tja gor sem pešal vsako soboto, na kar nič pripraven dan. Ves prepoten sem prihajal gori, opravil v cerkvi mašo, pri mežnarju zajtrkoval ter se dvignil nato še kake pol ure više, kjer je bila šola enorazrednica. Tam je še danes učitelj in ravnatelj dober mlad mož in dober vzgojitelj. Otroke v tej šoli sem posebno rad imel, ker so se pridno učili in držali lepo disciplino. Sprva sem kake 3 leta hodil peš v Gwabl. Bila je naporna pot, zlasti pozimi, ko je bilo ledu povsod na pretek. Ker sem ves prepoten v cerkvi maševal, sem se vsako soboto prehladil. Pozneje si je učitelj nabavil avto in sem se mogel voziti v hribe, kar se mi je zelo prileglo. Nazaj sem šel najraje peš, čeprav pozimi zaradi ledu ni bilo ugodno. snomladi in jeseni pa zelo prijetno. Pot je šla skozi gozdove, kjer sem spotoma jedel jagode, borovnice in maline, jeseni pa nabiral gobe.

V hribih je bila tudi podružnica v Alkusu. Tja gor sem hodil ali se vozil maševat po enkrat na mesec, navadno na kako sredo v tednu. Tam so bili pri mežnarju zelo gostoljubni. In tam, v njihovi „štubi“ smo imeli za tisti teden tudi verouk, spomladi in jeseni pa kar v cerkvi. Tudi od tam sem

šel najraje peš, pot je peljala ob potoku naravnost k farni cerkvi. V fari je bila tudi lepa kapelica Srca Jezusovega z mašno licenco. Stala je v dolini, kake pol ure je bilo hoda do nje. Kapelica stoji poleg zdravilišča Weilherburg, kjer je termalna voda s kopališčem, ki je poleti mnogo obiskovano. Tudi stoji tam precej velik hotel za tujce, ki tudi po več tednov v njem prebivajo kot letoviščarji. Kadar je bilo kaj več tujcev tam, sem šel tu in tam v kapelico maševat. Lastniki zdravilišča so me vedno lepo sprejeli in seveda tudi pogostili.

V Ainetu je bil in je še danes „faktotum“ šolski ravnatelj Girstmair. Ni samo učitelj, marveč tu-

di organist in pevovodja pevskega zbora, ki slovi daleč naokoli. Je tudi kapelnik izvrstne godbe (te so na Tirolskem v vsaki občini) in danes tudi župan občine. S prejšnjim županom si nisva bila kaj posebno na roko, ni imel posebnih umskih sposobnosti, v cerkvenih zadevah mi ni šel na roko, bil je mlačen kristjan. Ko je bil v mojem času v fari ljudski misijon, ni pri njem prav nič sodeloval. To me je takrat tako užalostilo, da sem, ko so ga pri volitvah vnovič izvolili za župana, pisal ravnatelju, da nimam več veselja ostati v Ainetu. No, kmalu za tem sem res vzel slovo od kraja.

(Bo še)

Pastir
sredi ovac —
podoba duhovnika
v krščanstvu

(Foto: F. Erjavec)

V DRUŽINI

IN ZATO SVA SE POROČILA...?

OTROCI RASTEJO

Gospa Helena mi je potožila:

„Z možem si nisva nikdar prišla navzkriž, dokler sva bila še brez otrok, odnosno so bili ti še majhni. Zdaj ko otroci rastejo, se pa marsikdaj skregava in skoraj vedno je v zvezi z otroki.“

Na prvi pogled se to kaj čudno sliši. Kako je mogoče, da so otroci, ki morajo vendar biti še tesnejša vez med možem in ženo, lahko vzrok njunih nesporazumov. Pa je to precej pogost pojav. V bistvu je sicer to dobro znamenje, ker kaže, da se oba zanimata in skrbita za vzgojo in življenje otrok na sploh. Vendar pa morata biti zanimanje in skrb urejena in sporazumna.

Marinka in Tone imata prvega otroka. Ni več dojenček, se pravi, ni več tista igrača, ki mirno leži v zibelki, se smehlja vsakomur, ki se mu približa, v ostalem pa je in spi. Mali je začel poskušati prve korake, raziskovati svet na svoj račun in tudi izražati svojo voljo. To kaže na primer v tem, da vsak dan sproti mami dokazuje, da so korenček in ovseni kosmiči zanič. Medtem pa mamica verjame zdravniku, da mora otrok ti dve stvari vključiti v svojo prehrano. Posledica tega nesporazuma je bitka, ki se razvija med mamo in otrokom. kadar je treba jesti: kosmičev in korenja je povsod dovolj, le v ustih malega upornika ne. Mamici pojenjuje potrpljenje in da je mera polna, se vtakne Tone:

„Pusti ga vendar, saj vidiš, da mu ne gre.“

„O seveda, bomo gospodiču pustili že zdaj, da bo delal po svoje! Bomo pa daleč prišli. Pojedel bo, pa konec!“

„Ne sili ga, prosim te, saj vidiš, da se bo vse skupaj končalo z iokom, potem pa sploh ne bo več jedel.“

„Ne vtikaj se, prosim te, če ne, mu pa ti dajaj jesti!“

Ne gre tukaj za to, kdo od obeh ima prav, ampak da je taka malenkost pripeljala do prepira.

Stvar postane bolj zapletena, ko so otroci starejši: vidijo, slišijo, opazujejo, razumejo. Glasna „izmenjava mnenj“ vpricho otrok na vzgojo vpliva porazno. Lahko sta si oče in mati različnega mnenja v tem ali onem primeru, a to morata pojasniti sama med seboj, nikdar pa vpricho otrok.

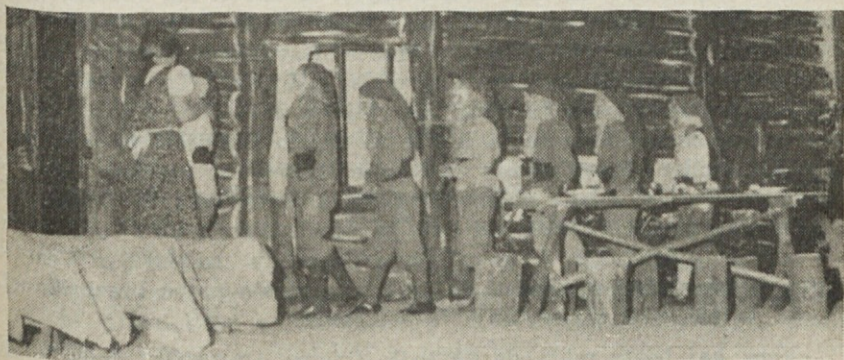
Oglejmo si še primer prestrogega očeta in prepopustljive mami-ce. Očetova povelja, kajti lahko jih imenujemo tako, se ravnodušno kršijo v okrilju mamine zaščite, seveda kadar očeta ni blizu.

Oče naroči Tinčku in Marjanu, naj naslednji dan porežeta travo in živo mejo in okopljeta gredice. Malo se namrdneta, vendar se ne upata ugovarjati.

Naslednji dan vstaneta z godrnjanjem in z godrnjanjem nadaljujeta med zajtrkom: nobenemu sosedovemu otroku ni treba toliko delati kot nama. Danes se bodo šli vsi kopat, midva se bova pa doma potila... Usmiljeni mamicici so pretresljive tožbe seveda prišle do srca in prišla je do zaključka, da bi bilo res škoda izgubiti tak lep dan za kopanje. „Z očkom bom pa že jaz uredila.“

Pripomniti moramo, da to ni edini primer in da sta otroka prav dobro vedela, kje in kašno struno morata ubrati, da dosežeta svoj namen.

Kar si ta usmiljena mamica ne predstavlja je, da s svojim rav-

Prizor iz igre „Sneguljčica,“ ki jo je ob pričetku šolskega leta v Slovenski hiši uprizorila šola iz Castelarja

nanjem spodkopava očetovo avtoriteto, ki je pri vzgoji nujno potrebna. Tako pa bodo otroci rastle v skrivnem prepričanju:

„Oče naj kar govori, mi bomo potem že z mamo uredili.“

Zanjič smo rekli, da otrok za svoj pravilni razvoj potrebuje očeta in mater. Toda ne očeta in mater, ki ukazujeta in vzgajata vsak po svoje, ampak očeta in mater kot enoto: ki enako ukazujeta, enako učita, enako karata in enako poplačujeta. Tako bo njihova duševna in telesna rast zdrava, brez negotovosti in omahovanj.

MR

ZAKON — SKRIVNOST ZAVITA V LJUBEZEN

Mnogi me sprašujejo,

***zakaj je toliko poznanih ali skritih
nesrečnih zakonov.***

Pred poroko sta hodila zaljubljena in brezskrbna, živela sta bolj na oblakih kot na zemlji. Vsa srečna sta nekega dne odkrila, da se je njuno prijateljstvo spremenilo v nekaj več, v ljubezen. Po času spoznavanja sta slovesno stala pred poročnim oltarjem, v zavesti, da sta dosegla zaželeni cilj. V trepetajoči živčnosti sta slišala: „Hočeš sprejeti tu navzočega N. N. za svojega moža?“ in „Hočeš sprejeti tu navzočo N. N. za svojo ženo?“ Navdušeno, čeprav zaradi ganjenosti komaj slišno, sta odgovorila: „Hočem.“ To je bila medsebojna javna izpoved ljubezni in obljuba zvestobe. Ampak nekaj mesecev po medenih mesecih je vse to začelo zgubljati prvotno jasnost in svežino. Razočaranje nad ponavljajočo se vsakdanjostjo je začelo podirati v oblake zidane gradove. Žalostni ostanki slovesnega „Hočem“ popuščajo pred vsiljivi „nočem“. Navdušenje upada in nepoznano dolgočasje drugega ob drugem ju preplavlja. Veselje njune ljubezni začne ugašati in na njeno mesto stopa brezbriznost, topost, morda prikrito očitanje in sebičnost.

Vem, kaj boste rekli, da so to le izjeme. Oprostite, zgoraj opisanega res ne mislim posploševati. S tem bi delali krivico vsem resnim in srečnim mladim zakonom. Res je pa tudi, da ne boste v

nobenem časopisu našli novice ali članka, kakor sem ga zadnjič zabeležil z naslovom: „Splačalo se je poročiti.“ O mirni družinski sreči časopisi ne pišejo...

Nasprotno boste pa vsak dan brali v škandal-kronikah ali v revolverških časopisih na dolgo opisane zakonske tragedije z zločinsko smrtjo enega ali drugega od zakoncev ali kar obeh skupaj, potem natančno popisani razvoj ločitev zvezdnikov od zvezd itd. To so vsak dan razkričane „najnovejše novice“, nad katerimi imajo nekateri časopisi poseben užitek — in dobiček.

Če ne pretiravamo ne v eno ne v drugo skrajnost, moramo dejansko priznati, da je precej mladih zakonov, ki jih prva leta skupnega življenja precej stane, preden najdejo pravo pot do svoje življenjske sreče ob družinskem ognjišču. Mnogi se morajo skozi skrito notranje trpljenje priboriti do spoznanja, da je rešitev — ne v begu in v ločitvi — ampak v sožitju in v neomajni povezanosti moža z ženo in obeh z otroki.

Če imamo resen in dober namen odkriti **vzroke** nesrečnih zakonov, je to znamenje, da hočemo videti nevarnosti in tudi iskati možnost rešitve ter preprečevanja dokončnih nesreč.

Možna sta dva splošna vzroka. Prvič: prevladujoče splošno stanje in javno mišljenje o zakonu; to je popolnoma novo stanje in mišljenje, različno od časa zakonov naših dedov ali celo še naših staršev; in te nove nevarnosti hočemo na žalost premagovati s preživelimi načini gledanja na mlade zakone, da se prav razumemo, ne preživeli ali starokopitni v slabem pomenu, ampak z načini, ki so bili že takrat slabi, npr. s trmo pri starših ali pri „starih“, zaradi navezanosti na premoženje in bogatenje v neskončno, s pretiranim in napačnim ponosom itd. Včasih so hoteli na te in druge načine reševati začetne težave pri mladih zakoncih in zagovarjali to „z načelno doslednostjo“ v škodo edinole mladih zakoncev samih. Smisel vsega tega je v tem: če je vzrok mnogih nesrečnih zakonov današnje splošno samo človeško gledanje na zakon, brez potrebnega vcepljenja Boga v zakonsko življenje, potem rešitve ne moremo nuditi po starih načinih napuha, zaprtosti v svoje, itd. — ampak bo rešitev v široki ljubezni „starih“ in „ta mladih“ ter obojnih v ljubezni do Boga.

Drugi vzrok je morda v napačnem razpoloženju tistih zakoncev, ki pričakujejo od zakonskega in družinskega življenja nekaj drugega, kot pa to je, sme biti in mora biti.

Bo še

DRUŽINSKA

POŠTA

Zakaj škriplje

Ko opazujem razna trenja in škripanja med nami, sem včasih v tihih premišljevanjih prišel do sklepa, da bi bilo morda v mirnem času in v domovini prav tako. Saj se še mnogi spominjamo vročih političnih borb ali vaških ter medvaških napetosti. Se motim?

Vsaka družba škriplje, med ljudmi so vedno trenja. Vprašanje je torej, ne — ali škriplje, ampak — ali škriplje zato, ker se peljemo, ali škriplje, ker se podira.

Trenja so znak gibanja. Tudi med močnimi zdravimi značaji nastanejo lahko močna trenja. Vendar ljubezen napravi trenja znosna, da niso boleča, medtem ko

sovražstvo ali nestrpnost spreminita ta naravna trenja v resnično gorje.

Politična borba je v bistvu zdravo trenje ljudi, ki imajo različno mnenje o neki točki, ki jih vse zanima in jo imajo za dovolj važno, da skušajo uveljaviti svojo rešitev. Divjaki se ob takih nesoglasjih med seboj pobijajo in nekateri, ki niso divjaki, tudi. Bolj priporočljiv način reševanja nesoglasij v družbi pa je, da se postavijo pravila (zakoni) in se usmerja trenja (politične in podobne borbe) v mejah teh pravil.

Za primer naj služi naše „trenje“ krog načina, oblike in primernosti slovenske državne samostojnosti. Skoraj za vse, ki posegajo v to politično debato, bi lahko rekli, da jih vodi ljubezen do Slovenije, a vsak vidi rešitev z drugega stališča. Za ene je Jugoslavija branik pred sosedi, za druge je tiran, za ene je popolna politična samostojnost nujna, drugim se zdi nevarna, za tretje je le vprašanje okoliščin itd. Vse druži velika želja, da bi bil slovenski narod svoboden, a idej, kako to uresničiti, je veliko in to povzroča škripanje. In prav je tako, saj narod, ki ne bi imel v sebi zametkov za vse mogoče strukture, ne bi bil zmožen življenja. Važno je le, da ne postane nasprotstvo glede poti močnejše kot ljubezen do cilja. Če se to zgodi, je škripanje v družbi ne več znak rasti — temveč propada — kaj-

ti postavlja v nevarnost celo družbeno ogrodje (strukturo).

Zdaj pa le prisluhnite škripanju — in če morete, dodajajte olja, da bodo kolesa tekla zložno in hitreje.

Se vam ne zdi, da je vsaka dobra beseda, vsak zdrav napor, kakor olje na naše, večkrat razbejljene osi? Srečno!

Praksa! — Ne teorija . . .

Z marcem začnemo delo v skupnosti. Posebno pri mladini se bojim, da morda puščamo ob strani precejšen del in se zadovoljimo s tistimi, ki so redni člani organizacij. Kako doseči posamezne po razpotegnjenih predmetjih?

Veš, na to vprašanje pa ne bom mogel odgovoriti, ker je preobširno in ker je rešitev — ne v novi „skrivnostni tehniki“ — ampak v volji tistih, ki „delajo“.

Prvič: ali res delamo z mladino, ki je v organizacijah? Ali nismo le zadovoljni, da „so člani“?

Drugič: ali res hočemo narediti kaj za oddaljene posameznike? Ali smo naredili kaj vsaj za enega ali drugega, ki je „manj oddaljen“?

Vsaka pot se prične s prvim korakom, in ti boš našel rešitev, ko se boš pobrigal za prvega mladega rojaka, ne glede na članstvo ali nečlanstvo.

Dokler pa raje teoretiziramo o stotinah, kot da bi res poiskali in se posvetili vsaj enemu človeku, je vse naše delo in pisanje laiskanje izgovorov za nedelo.

Pravljico igrano „Sneguljčica“ je režiral g. Stanko Jerebič in je bila dvakrat uprizorjena v Slovenski hiši v Buenos Airesu

Počitniška kolonija —

Sloga

Letos so imeli naši osnovnošolski otroci na kinti Sloga počitniško kolonijo. Od ponedeljka do četrтка so veselo preživljali tam februarске do-poldneve. To prvo slovensko počitniško kolonijo sta si zamislila telovadna profesorja **Tine Vivod** in **Franče Sušnik**, ki sta imela namen pod toplim soncem, na sveži travi in ob hladni vodi združiti otroke vseh slovenskih domov v Buenos Airesu.

Vse potrebne lastnosti je imela kinta hranilnice Sloga, ki je dobrohotno nudila ta prostor skozi ves mesec februar slovenskih otrokom.

Devetindvajsetega januarja, ko je bila ura nekaj čez sedem, se je pred domom v **San Justu** ustavil bel avtobus. S pričakovanjem in nestrpnostjo je vstopilo vanj lepo število otrok. Sprejel jih je nasmeh, od takrat naprej imenovanega „gospoda Tineta“ in prijaznega šoferja. Posedli so, še zadnjikrat pomahali v pozdrav mamam in očetom in veselo odšli. Avto se je napolnil iz **San Justa** v **Ramos Mejjo**. Na tej poti je sprejel še nekaj otrok. V Slomškovem domu se je že bolj napolnil. Potem je nadaljeval pot po Rivadavii proti **Moronu**. Gredoč skozi **Haedo** je vstopilo še nekaj deklic in dečkov. Pred **Pristavo** pa se je omnibus do konca

napolnil z veliko skupino moronskih otrok. Od tam naprej se ni več ustavljaj. Skozi okna so vsi z zadovoljstvom ogledovali zelenje, prostrana polja in prekrasne počitniške hiše. Avto je zavil iz asfaltne ceste na stransko in se kmalu ustavil pred kinto z napisom „Sloga“. Tedaj je bila ura pol devetih. Najprej so bili otroci razdeljeni v skupine. **Prva skupina so bili otroci do sedmega leta;** bilo jih je dvanajst. **V drugi skupini je bilo 10 dečkov od osmega do desetega leta; v tretji je bilo trinajst deklic od osmega do enajstega leta, v četrti pa štirinajst dečkov od desetega do trinajstega leta.** Po uvodnih besedah so se skupine ločile vsaka s svojim vaditeljem. Prva, druga in tretja so si izbrale vsaka svoj prostor na travniku. Skupina starejših dečkov pa je bila kmalu uvrščena ob bazen in pod vodstvom „gospoda Francija“ takoj pričela z najbolj težko pričakovano aktivnostjo: s kopanjem v bazenu. Določeno je bilo za to skupino in za ostale 35 minut bazena dnevno. Tako je bila dobre pol ure v vodi prva skupina dečkov, nato so prišle na vrsto deklice in nazadnje najmlajši. V ostalem času je imela vsaka skupina gimnastiko, športne igre (nogomet, ro-

komet, med dvema ognjema) in rekreacijo (izlete po okolici, petje, pogovori, vezenje, modeliranje gline). Približno ob tričetrt na eno so se vsi skupaj zbrali na travi in z novimi pesmimi, ki so se jih počasi učili, z duhovno mislijo ali opozorilom in molitvijo zaključili počitniško dopoldne. Tedaj so z glasnim pozdravom „Na svidenje jutri!“ tekli proti avtobusu, ki je že čakal pred vrati. Na poti nazaj so bili že bolj razigrani.

Prišel je torek, sreda; otroci so se vedno bolj uživali, spoznavali se med seboj, nastajala so nova prijateljstva. Ob koncu tedna je bilo že mnogo novih stvari. Znali so že nekaj novih pesmi, slišali so veliko poučnih misli za življenje (o delu,

o prijateljstvu, o lepem vedenju), nekateri so napredovali v telovadbi. Poseben napredek pa so vsi dosegli v bazenu. Vsi so izgubili strah pred vodo. Veliko jih je že naredilo prvi korak v plavanju. Napredek v vodi so morali otroci pokazati vsak četrtek. Temu so rekli izpit, ker je v resnici bil, ker so bile določene za vsako stopnjo plavanja kategorije: Otroci, ki se niso vzdržali na vodi, so bili polžki; tisti, ki so leže stegnjeni na vodi brcali in bili določen čas tako z glavo pod vodo, so bili želve; tisti, ki so obvladali že dobro stil crawl, so bili pingvini; kateri so pa poleg crawla obvladali še en stil, so bili delfini. Prvi teden so bili skoro vsi polžki in želve. S časom pa so se te kategorije manj-

Člani počitniške kolonije na kinti Sloga

šale in naraščalo je število pingvinov in delfinov. Naučilo se je plavanja zelo veliko otrok.

Važno doživetje za starejše dečke in deklice je bilo v tej koloniji enodnevno taborjenje od ponedeljka 19. na torek 20. Devetnajstega popoldna so šli vsi na dolg izprehod in se vrnili precej utrujeni. Težko so pričakovali noči zaradi tabornega ognja, kjer so bile na vrsti pesmi, smešnice in šaljivi prizori, in tudi zato, ker je bila to za vse prva noč pod šotorom in v spalni vreči, ki so si jo pa sami sešili. Vse je poteklo v miru, tudi po zaslugi dečkov, ki so se skozi vso noč vrstili na straži. V torek so ostale skupine z zanimanjem poslušale pripovedovanje starejših.

Vsak četrtek je prišel otroke obiskat in z njimi daroval sv. mašo kak

duhovnik. Nekajkrat je prišel g. dr. A. Starc, nekajkrat pa g. M. Lamovšek. Po maši sta se vedno zanimala za otroke in njihove zaposlitve.

Tudi dežja ni otrokom v tej koloniji manjkalo. A to ni bila nobena težava zanje. Kopali so se vseeno, igrali pa so se pod slamnato streho in nekajkrat poslušali zanimive pripovedke.

Tako so dnevi potekali z neizmerno hitrostjo. Kar naenkrat je prišel četrtek, 1. marca, zadnji redni dan kolonije. Ta dan je bil vsakemu otroku, podeljen znak kategorije, v katero je že definitivno spadal. Zeleni polžki, želve, pingvini in delfini so bili kmalu prišiti na kopalnih oblekicah in otroci so jih s ponosom nosili.

Nato pa je prišla sobota, 3. marca. Bel avtobus je nabiral otroke, a tokrat popoldan. Za njim pa sta šla še dva druga, v katerih so se vozili starši otrok. Vsi skupaj so se vozili v Slogo na zaključek. Ob vhodu so si najprej ogledali razstavljene otroške izdelke. Bili so tam slikovito vzorec vreče za kruh, delo deklic, in izdelki iz gline (kipci, pepelniki in vsi mogoči predmeti), delo vseh skupin.

Starši so se nato približali bazenu, kjer so skupine, druga za drugo, pod vodstvom prof. Francija Sušnika predstavljali svoje zmožnosti in znanje. Tam so čofotali, brcali in tudi elegantno plavali. Nato so na travnik pritekali drug za drugim na poziv

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi močnejša povezanost med krajevnimi in vesoljno Cerkvijo obrodila bogatejše sadove verskega življenja.

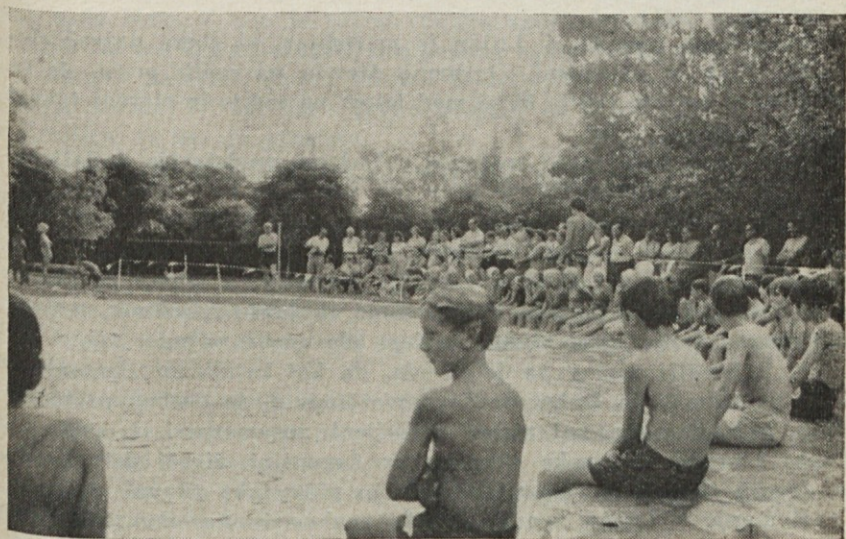
Misijonski: da bi Kitajska z večjim zaupanjem sprejela krščanske vrednote in jih više cenila.

svojih vaditeljev. Prvi se je predstavil vaditelj Pavelj Fajdiga ml., ki je poklical svoje „zajčke;“ tako se je imenovala skupinica najmlajših. Nato je vaditelj Marijan Grohar poklical svoje „mucke“, skupino mlajših dečkov. Prišla je za tem vaditeljica Bernarda Fink in poklicala dekliško skupinico „rdečih vrtnic“; nato je še vaditelj Gregor Batagelj pozval skupino „štirinajstih bratov“, četrta skupina — dečki. V polkrogu so s pesmijo „Darujemo, Gospod“, kot najlepšo molitvijo otvorili drugi del prireditve. Skupina za skupino so se potem predstavljali z nastopi. Na vrsti je bila gimnastika, petje, lahka atletika, folklor. Med vsakim nastopom so vsi skupaj zapeli eno od pesmic, ki so jih skozi kolonijo

prepevali.: Balonček in sonček, Pa-jek, Kekčeva pesem in Hvala, v zahvalo Vsemogočnemu, za možnost, ki so jo imeli, da so lahko obiskovali to kolonijo, tudi po zaslugah staršev. Zaključili so v krogu s pesmijo: Zahaja sonce, pada mrak. Nazadnje se je še slišal glasen: „Na svidenje drugo leto!“ in v nepopisnem navdušenju so otroci in starši kmalu napolnili avtomobile in se poslovili od Sloge in od počitniške kolonije 1973.

Kolonija je bila za otroke velikega pomena. Tako kot med letom slovenska šola daje našim otrokom slovensko kulturo, je hotela kolonija biti nje dopolnilo v poletnih mesecih tudi v splošni vzgoji, disciplini in strumnosti, le da na počitniški način.

B F.

Udeleženci počitniške kolonije ob bazenu v Slogi

ZA MLADINO

ZA MLADINO

NAŠI MLADI O ROMANJU V LUJAN

Že kot otroka so me starši peljali na romanje v Luján. Prav tako je že neko splošno vzdušje v slovenski osnovni šoli napovedovalo vožnjo v Luján, mašo v baziliki, procesijo, itd... Seveda pravega smisla romanja nisem mogel dojeti, toda tako okolje me je vsaj čustveno vezalo na ta važni slovenski dogodek.

V tem trenutku, ko so pa otroška leta za mano, in ko moram sam premisliti, kakšno je moje gledanje na romanje, ali kakšen pomen ima romanje v Luján, sem pa res v zadregi. Po kratkem razmišljanju lahko naštejem tri glavne razloge, ki — čeprav ne vsi popolni — me silijo priznati romanje kot pozitivno ravnanje vseh Slovencev.

Vsakoletno romanje v Luján je prireditev, ki zbere največ slovenskih ljudi v Argentini. Ogromno število navzočih priča, da se tukaj zbere nešteto takih, ki se med letom ne vidijo in si vsaj takrat podajo bratovske roke.

Prav tako naše letno srečanje v Lujanu predstavlja nadaljevanje slovenske tradicije, ki je prav to: romanje. Po vsem, kar sem slišal in prebral, lahko trdim, da so romanja k Materi božji bila važni shodi v srcu vsakega Slovenca. Saj so Brezje in nešteto drugih krajev znani prav zaradi tega, romanje Slovencev k Mariji po pomoč in blagoslov. Lahko dodamo, da ni samo obujanje spominov, temveč tudi posredovanje nam mladim te lepe slovenske navade.

Najtehtnejši razlog pa je seveda, da kot katoličani zaupamo v božjo previdnost in ljubezen. Zaupamo Bogu naše osebne probleme kakor tudi narodne, saj nismo osamljeni posamezniki, temveč vsi skupaj tvorimo slovensko skupnost v Argentini, živeči del naroda na drugih tleh. Dan skupne prošnje in prav tako skupne zahvale.

Romanje v Luján spada v naše osebno in narodno življenje, saj je Izraelovo ljudstvo stalno hodilo pod varstvom Vsemogočnega in tako dospelo v obljubljeni deželo. Potem je ljudstvo pozabilo na

Boga in „...Gospod je to vi del in jih zavrgel, nejevoljen nad svojimi sinovi in hčerami in rekel: — Skril bom pred njimi svoje obličje in gledal, kdaj bo njih konec...“, ker niso bili modri, pravi sv. pismo.

Upam, da bo ta sprejeta navada obstala med nami mladimi, ne samo kakor prazno ponavljanje, temveč kot živo doživetje letnega verskega življenja. Skoraj vse odvisi od nas!

Pavel

Za Bogom najrajši Marijo častim!...

Mogočno buči, bobni po baziliki, kipi iz naših src pesem, vabeč k njej, ki nam stoji ob poti življenja.

In obrazi kaj izražajo ob tako važnem dogodku? Morda veselje, skrb, morda žalost, zaupanje, morda zahvalo, prošnjo... Pa čeprav stojimo pred njo vsi enaki, je ta obisk v Marijino zemsko bivališče osebno, ljubo srečanje z najboljšo prijateljico. Trenutek, ko ji v najbolj intimnem razgovoru zaupam vse o mojih in naših zadevah. In nekje globoko v meni, a zelo blizu zaslišim glas tolažbe, razumevanja, začutim topli njen objem. A to doživljamo vsi. Saj ni samo moja, ampak naša Mati. V tem je ravno veljava skupne molitve, pesmi in procesije. Ni nas sram dokazati zmedenemu svetu pravo vrednoto, in to v jeziku, v katerem smo ji zaupali že od začetka trpečo pot slovenskega naroda. Ni nas sram javno priznati to, kar čutimo do Matere-Kraljice, to kar jo prosimo:

Bodi nam večni klic k lepemu, čistemu, Bogu podarjenemu življenju!

Ana. 18 let

Bog ve, kolikokrat sem se že morala v življenju odločiti. Odločati za velike, manjše ali pa tudi za neznatne stvari. Toda odločiti se je bilo treba.

Včasih odločiš sam, hitro. Morda potrebuješ le majhen svet prijatelja in vse je urejeno. So pa stvari, o katerih težko govoriš. Ali pa veš, da ti drugi ne morejo prav svetovati.

V takih slučajih se najlaže zatečem k Materi, saj vem, da mi ona gotovo pomaga. Kdo bo otroku raje pomagal kot mati?

Ko se znajdem pred težavo hitro, skoraj avtomatično privre prošnja iz srca. Včasih se komaj zavedam tega.

A ko se vse uredi, se ji le površno zahvalim. Le redkokdaj si najdem čas in se ji „pošteno“ oddolžim. Pa čeprav bi se človek stalno zahvaljeval, bi bilo vedno premalo. Saj se skoraj ne zavedamo kaj vse nam Ona nudi tudi brez naših prošenj.

Zato je prav, da vsaj en dan v letu v celoti posvetim Mariji. In to možnost mi nudi prav gotovo romanje v Luján.

In, Marija je tista, ki zbere okrog sebe vsako leto največ slovenskih sinov in hčera. Nikdar in nikjer jih drugače ne pride toliko skupaj.

Kaj je lepšega kot mogočna zahvalna pesem vseh otrok njej — Materi?

Ani — 20 let

*Greš,
Jezus,
z menoj?*

Šla mi je kri v glavo, Gospod, in skoraj bi se bil spozabil

● Zelo sem bil razburjen in nisem in nisem mogel jasno misliti. Hvala Ti, da si mi pravočasno vlil potrpljenja.

● Če bi bil sam sebi prepuščen, bi gotovo kruto vrnil zob za zob — celo prijatelju, ki ga imam rad kakor sam sebe. Ranil me

je v najbolj občutljivo točko in v času, ko sem bil najslabše razpoložen. Ob takih trenutkih bi si moral prilepiti na čelo rdeč napis: „Pozor! Visoka napetost“.

● Na zunaj nisem pokazal jeze — a v srcu sem kričal od bolečine, in tako skrito vpitje pa jokanje najbolj boli. Zavrela mi je kri v žilah in sem zgubil kontrolo nad seboj. Kar sem si najbolj želel, je bilo to, da bi se mogel čimprej in z užitkom nad njim maščevati. Hotel sem ga žaliti zares, globoko, Jezus.

● Ko sem se umiril, sem še vedno sedel tako kot prej, in on tudi. Zavedel sem se, da je bilo vse mirno, da nisem naredil ničesar, nad čemer bi se kasneje lahko vsi pohujševali.

● Hvala, Gospod, da si bil pri meni in me pomiril. Hvala, ker si me zadržal pred maščevanjem!

Rad bi bil sam in ne sam, oboje istočasno

● Tako mi je, da ne trpim nikogar okoli sebe. Kakor bi se mi vsak človeški glas kot trn zadril v razbolelo meso. Hočem biti sam. Želim si popolnega miru, brezračne praznine, neskončno kabino popolnega molka — pogreznjeno vse skupaj v podzemeljsko tišino. Hrepenim po osvežujočem hladu. po zbrani samoti, po razgovoru s samim seboj — v tihoti.

● A kaj pomaga, Gospod, saj Ti sam iz lastne izkušnje veš, da so tudi takšni trenutki polni skušnjav hudičevih. V sebi nosim kup skušnjavcev. In si spet želim biti sredi ljudi, Jezus, s Teboj. Pridejo trenutki, ko sam sebe ne razumem. Mi boš pomagal, Jezus, da se rešim iz tega Satanovega objema? Hočem živeti s Teboj in z dobrimi ljudmi.

● Tako zelo sem duševno mrzel, hočem se ogreti ob tvojem ognju, Gospod. Prižgi v meni tako močan plamen, da bo raztopil led, v katerem zamrzuje moje srce in življenje célo. Daj mi, Jezus, zadostne toplote, da bom potem mogel zate ogreti tudi tiste ljudi, ki so mrzli, kakor sem bil mrzel jaz.

Danes je v meni praznik, Jezus, in se Ti hočem zahvaliti

● Današnji dan mi dobro obeta. Včeraj sem bil čisto pobit, danes pa sem se dvignil in zasijalo je sonce upanja na boljše. Med

kako dobrimi ljudmi si mi namenil živeti, Gospod! Kot bi se vse svetilo v prešerno rdeči in zlatorumeni luči.

● Včeraj se mi je ves svet zdel potopljen v pogrebno črno in v solzavo vijoličasto pobitost. Bil sem slabič, Gospod, siten in ne razumem, kako so me mogli prenašati. V njihovih očeh nisem izgubil ugleda in ljubezni. Dali so mi vedeti, da je vse to tako preprosto človeško — a pač, ker so oni res ljudje, celi, ljudje s srcem. Danes se tudi sam čutim bolj pristno človeka in ne le sanjavega ponarejenega igralca na odru sveta. Res se duševno dobro počutim, Jezus, najraje bi šel med ljudi in plesal v družbi prijateljev.

● Tudi to me je včeraj pobilo, ker sem se posebno z nekom nenavadno podlo vedel. Danes bi naredil vse, da bi s pristno ljubeznijo, med štirimi očmi, popravil vse slabo storjeno. Zares, Gospod, hvala Ti za vse dobro! Greš, Jezus, z menoj? — na praznik življenja?!

Bo še

KO BOŠ DORASTEL...

RENATA

Brez dvoma je stvarnik podaril ljudem več vrst ušes. Človek je prejel posluš, po katerem lahko sprejema tudi duhovnost. Da bi najboljša teh ušes lahko imela svojo lastno radost, je Gospod dodelil nekaterim izbranim duhovom dar, da poslušajo Njegovo melodijo in jo posredujejo drugim.

Renata je prejela najboljši posluš. Starši so ji že zgodaj dali v roke violino in jo poslali študirat glasbo. Renata je sama že kar dobro igrala, včasih tudi skupno z drugimi.

Kasneje si je kupila stereofonski gramofon. V prostem času, ko je končala študij, je poslušala glasbo, ki ji je najbolj ugajala: Bachove Brandeburške koncerte in skladbe, Čajkovskega, Mozarta. Bartoka. Vedno bolj poredko je vzela svojo violino v roke. Veliki umetniki, ki jih je lahko poslušala, samo da je zavrtela gumb, so ji vzeli vse navdušenje. Zavračala je tudi povabila prijateljev, da bi igrala skupaj z njimi.

„Če želite, pridite poslušat Menuhina, Schneiderhana, Paganinija. Kar nocoj vas povabim.“

„Kako da bi bilo to vseeno! Mi igramo za lastno razvedrilo.“

„o protestirali fantje terceta, ki so želeli, da bi skupno z Renato ustvarili kvartet.

„Kadar ima nekdo posluš za to, kar se imenuje umetnost, ne more biti več polovičar. Res pa je, da me to malo žalosti,“ je odgovorila Renata.

„Če boš to izpolnjevala v vseh pogledih, se ti bo zgodilo kakor Aconcagui, ki presega vse.“

„Kar norčuj se, vendar jaz nisem ošabna.“

„Ne, nisi, samo dvigaš se nad nami. Vendar pazi. Kdor hoče biti na vsak način vrh, mora sprejeti samoto.“

„Govoriš kakor delfijsko preročišče,“ se je nasmejala Renata, da bi odpodila stisko, ki ji jo je povzročal razgovor.

„Zato ni treba biti prerok,“ je nadaljeval čelist. „Ti vzameš za mero, ki se jo more doseči v glasbi, najpopolneje. Če hočeš to delati tudi na drugih področjih, če imaš za življenjsko načelo merilo svoje dejavnosti popolnost, boš postala svetnica, ali pa boš padala iz ene žalosti v drugo. Če hočeš užiti v življenju nekaj veselja, moraš priznati človeško nepopolnost.“

„Moram delati kakor da bi Paganini in drugi ne obstajali?“

„Zakaj vendar? Saj obstaja tudi dobri Bog in mi ljudje moramo bivati s svojo majhnostjo v Njem. Ne igra vsak izmed nas svoje življenje, svojo majhno violino kreposti, čeprav obstaja božja Popolnost?“

„Pridi, napni strune!“

Gusti Gebhardt

M. Mt.

Tudi na naši poti skozi življenje lahko doživimo razne nesreče in polome.
A Kristus nam želi vedno pomagati

TUDI MALENKOSTI SO VAŽNE

Moje delo je nepomembno. Tako govore nekateri, ker njihovo mehanično delo ubija duha. Osem ur stojijo na istem mestu, vedno delajo enake stvari, vedno dihajo isti zatohel zrak, poslušajo isti ropot. Ko končajo delo, se vrnejo domov utrujeni, obrabljeni.

Takrat nimajo niti volje niti moči, da bi šli na kak sestanek, da bi vzeli v roke knjigo in kaj prebrali. Počutijo se izžeti, kakor bokсар po izgubljeni bitki.

Da, to se dogaja danes, ko je delo mehanizirano in zato brezosebno. Se ti zdi, da je tvoje delo nepomembno, da je samo dolga in dolgočasna zbirka malenkosti?

Dobro. Poslušaj, tudi malenkosti so lahko zelo važne. Pritisniti na gumb, samo premik vzvoda lahko osvetli vso tovarno, ki je bila v temi, lahko pa tudi vzame tok mestu in vsi prebivalci ostanejo v popolni temi kljub modernim električnim napeljavam.

*

Nekoč je veliki Michelangelo — gotovo poznaš katero izmed njegovih genialnih stvaritev — klesal velik kip. Vsak dan je prišel v delavnico njegov prijatelj in ga opazoval. Lepega dne mu je rekel:

„Ne vem kaj bi lahko še izpopolnil na tem kipu. Z najboljšo voljo ne morem najti nobene razlike med včeraj in danes.“

„Vendar,“ mu je rekel Michelangelo, „poglej, prijatelj, tukaj sem moral popraviti ustnici; tukaj gube na tuniki, izpopolnil sem tudi žile na roki.“

„Ah, to so samo malenkosti, male podrobnosti,“ je povedal svoje mnenje prijatelj.

„Res je,“ je priznal Michelangelo; „samo malenkosti so, vendar vse malenkosti skupaj ustvarijo popolno delo, stvaritev. In popolna stvaritev ni malenkost.“

Vidiš, prav tako bi morali misliti mi. Tvoje delo, ki ga opravljaš, je morda nepomembno, če ga pa gledamo kot del celote, je važno. Vprašaj se: „Kaj bi se zgodilo, če ne bi bil na svojem mestu?“ Tako lahko razumeš, da je tvoje delo potrebno in ima svojo vrednost.

Delo ni kratkočasenje.

S tem, kar smo do sedaj o delu povedali, pa še ni rečeno, da je delo zabava, ki nam prinaša samo veselje.

Tako je bilo še takrat v začetku zgodovine, ko je človek še spoštoval božji red, ko je bil še božji prijatelj, ko je živel, kakor je Bog hotel. Takrat je vladala v svetu harmonija, čudoviti red; vsa živa bitja so služila človeku, človek pa je služil Bogu.

To je trajalo do tedaj, ko je človek zaradi napuha razrušil ta red. Prelomil je pokorščino Bogu. Čudovit red se je spremenil v nered; to je bila posledica greha. Takrat je Bog razsodil: „V potu svojega obraza boš jedel kruh.“

*

Kristus je prišel na svet in nered se je spremenil v red; iz greha nam je dal milost. Vendar so ostale posledice nereda: delo je ostalo breme in trud.

Tudi Kristus se je podvrget delu; skromnemu in nepomembnemu. Živel je življenje dela in truda. Ti in jaz, vsi kristjani smo poklicani, da sledimo Kristusu. S svojim delom smo deležni Kristusovega križa. Na ta način to, kar je težko, to, kar je na videz nepomembno, dobi svoj smisel. Se zavedaš sedaj, da ima za kristjana delo svoj pomen, ne samo zaradi plače, ampak tudi — in ne na zadnjem mestu — zaradi dela samega?

Sefa ni.

Kadar šefa ni, se lahko dela — ali bolje rečeno: ne dela — kar se komu zljubi. Kadar kdo pojmuje delo le kot breme ali le na način, da zasluži denar, tedaj to stori.

Vendar tisti, ki ve, da izpolnjuje božje naročilo, pod božjim varstvom, ve, da tega ne sme storiti.

Žalostno je, kako nekateri izkoriščajo odsotnost šefa in kako naenkrat začno delati, kadar se zasliši opozarjajoč vzklik:

„Pazite, stari gre!“

To je gledališče najnižje vrste, prizor hinavščine. Nastopajoči niso vredni zaupanja.

„Industria Argentina“

Tako piše na proizvodih, ki jih narede naše tovarne. To pomeni, da smo na nek način vsi sodelovali pri izdelavi teh produktov; se pravi, tudi mi smo odgovorni za njihovo kakovost in njihov sloves.

Zaradi tako velikih možnosti prevoznih sredstev je tudi trgovski svet postal majhen.

Proizvodnja in pridelki neke države tekmujejo s pridelki druge države. Če je naše delo počasno in slabo, dvigne ceno proizvodnji in pade njen sloves. Očividno je, da na ta način ne bomo dosegli uspehov. Vidiš, kako je ena stvar odvisna od druge? Naš pogled, naš odnos do dela se na nek način odraža na proizvodnji pri mednarodnem izvozu, ali pa v kateri koli izložbi našega mesta.

Življenje je tako, da smo na nek način vsi med seboj povezani. Vsi tvorimo veliko, živo skupnost, zato se moramo med seboj podpirati; drug za drugega smo odgovorni.

(Po knjigi: „Ali je najvažnejše služiti denar?“)

M. Mt.

MOJA VEČERNA MOLITEV

ZVEZDICE PRIHAJAJO SVETIT K HIŠICI NAD POSTELJO.
TODA PREDEN TI REČEM „LAHKO NOČ, JEZUS MOJ!“
TE MORAM ŠE NEKAJ VPRAŠATI (DRUGIM BILO BI LE V
SMEH).
KADAR TI BO PRAV, ODOVORI. (ZDAJ NE VEM ŠE VSEH
BESED.)
ZAKAJ SO STARI LJUDJE TAKO ŽALOSTNI?

ALI NISO SKORAJ NA KOLODVORU V VLAKU V SVET BOGA?
ALI NI TAM VSE LEPŠE KAKOR PRI NAS DOMA?
BOLEZNI NI. SMRTI NI. GOLJUFIJ NI NE GRDIH STVARI.
VSEPOVSOD DRHTIJO KRISTALI. VSEPOVSOD POJO LUČI.
ZAKAJ STANUJE PRI STARIH LJUDEH OBUP?

JEZUS, LAHKO NOČ! KO BOM STAR, BOM ZMERAJ TE
PRIČAKOVAL.
NIČ ME STRAH NE BO TEBE. ČISTO NEZNATEN BOM,
KOT ONI CESTNINAR V TEMPLJU, KI NAŠEL JE BOŽJI
NASMEH!
PRAVZAPRAV BI RAD ŽE ZDAJ Z MESCEM PLEZAL Z
RAJSKEGA ZIDU,
PRITISNIL LICE — ZA HIP LE — H KLJUČAVNICI...

Vladimir Kos

Mladinska pošta

Skušnjava na štirih kolesih

Saj poznate primer, ko se fant ustavi z avtom pred dekletom na cesti, zabrni z motorjem, močnejše kot je potrebno in jo povabi „na sprehod“. Nekaj podobnega sem sama videla na enem od zadnjih pustnih večerov. S prijateljicami smo se vračale še niti ne tako zelo pozno domov. Kakih dvajset metrov pred nami je stalo neko dekle in čakalo kolektiv. Mimo je pridrvel „Torino“, nalašč zacvilil z zavorami, zaprl dekletu pot in jo na vsak način hotel zvabiti v avto. Ko sem se ozrla, se ga je dekle še vedno branila... Kaj naj bi naredila v takem primeru, če bi bila jaz sama in bi se mi zgodilo kaj podobnega?

Veš, ni bilo najbolj primerno, da ste dekleta brezbrizno odšle in pustile ono, da se je sama otepala vsiljivca. Prijazno bi lahko vprašale, če potrebuje pomoč. Morda bi dobile v zahvalo odgovor „Kaj vas briga“ ali pa morda tudi ne.

Po drugi strani pa tu ne gre za „ugrabitev“, marveč za nadlegovanje. Če te tako obnašanje res odbija, potem se ni bati, da bi te

kdo res s silo zylekel v avto, saj znaš kričati na pomoč — če treba. A ne boj se, fant navadno raje išče hitrega „uspeha“, ne problema. Večja nevarnost je, da te fant in „Torino“ premotita in da po nekaj tihih ugovorih sama zlezeš v avto.

Skratka — gre za notranjo trdnost. Svojo voljo imaš, ne pusti se strahovati in moli za prisotnost duha, ki je vsaj toliko važna kot pogum. Ne pozabi moliti, kajti glavni sovražnik je v tebi — ne v avtu! Le pogum!

Pomagajte mi, da bom verovala

Kako zelo zamenjavam včasih vrednost stvari. Bolj me skrbi, če bo nova obleka prav narejena kot pa to, kako sem se isti dan vedla s starši. Celo Boga kdaj odrinem na drugo mesto. Več mi je za prijateljico ali za fanta, za Boga pa ne najdem časa in me to niti zadosi ne skrbi. čeprav še verujem. Odkod to? Ali zgubljam vero?

Komaj smo Boga zavestno postavili na drugo mesto, smo v rešnici že izgubili del naše vere.

Če močno in živo verujemo, po-

tem je Bog središče življenja — vsaj — kot rečeno: v naši volji, to je, zavestno.

Vendar ljudje smo navadno šibki in tudi ob spoznanju, da je Bog prvi, — delamo, kot da bi ne bil. To pa ni nujno izguba vere, marveč naša šibkost, mlačnost, malomarnost, itd.

V resnici gre tudi pri tebi verjetno za to slabost, ki jo je treba preganjati z molitvijo, z zakramenti (spoved, obhajilo) in z dobrimi deli.

S prakso se nam vera krepi in Bog postaja vedno bolj pričujoč tudi v našem vsakdanjem življenju. Si kdaj pomislila, da je Bog tudi v ljubezni, ki jo čutiš do fanta — če je ta ljubezen čista in lepa — da je prijateljstvo božji odsev, da je celo v težnji, da bi bila lepa, prikupna, božja volja. On je povsod. Nauči se Ga gledati in razgovarjati se z Njim o vseh malenkostih življenja, pa boš postajala bolj in bolj — zrela, to je usmerjena tja, kamor te kliče Stvarnik.

Verska kriza našega časa po sodbi nekaterih znanih teologov

1. **Henri de Lubac D. J.:** Reformni poizkusi, s katerimi nas danes napadajo, se nanašajo na tri temeljne postavke: vera v osebnega Boga; vera v Jezusa Kristusa in slednjič vera v vlogo Kristusove Cerkve.

2. **Hans Urs von Balthasar:** Položaj Cerkve je danes krvavo resen. Kaj se vse danes pridiga! Vse se postavlja v dvom: učlovečenje, križ, vstajenje, vnebohod, binkošti — vse naj ne bilo nič drugega kot mitične podobe, ki jih je Bog v preteklosti dopustil, ki jih je pa danes treba nadomestiti z drugačnimi načini izražanja. Pluralizem mnenj je dovoljen celo v bistvu dogem...

3. **Jean Danielou D. J.:** Treba je govoriti jasno, da postavimo kristjana pred odločitev, ki se jim v tem trenutku nalaga: za Boga ali proti Bogu... Velika kriva vera 20. stoletja bo brezreligiozno krščanstvo... Vprašanje o Bogu je vprašanje, ob katerem bo jutri prišlo do velike ločitve duhov, najprej med kristjani samimi.

4. **Karl Rahner D. J.:** V prihodnjih letih bodo nekrščanske zmote vstale v Cerkvi sami... Z vsoto možjo moramo braniti tradicijo in zmote o Bogu, Kristusu, Cerkvi jasno zavreči in obsoditi.

RAST

roj abiturientov srednješolskega tečaja v Bariločah

Postaja Constitución. Točno ob uri odhoda je potegnil vlak in odpeljal RAST na težko pričakovane počitnice. Še zadnji pozdrav skozi okno vsem dragim, ki so nas spremili, in že so nam izginili izpred oči.

Devetintrideset ur vožnje nam je hitro minilo in že smo zagledali v daljavi vrhove gora in temno modro jezero. Postaja v Bariločah. Nahrbtniki, šotori, zaboji s hrano so z nami vred čakali in pričakali g. Jureta in Cirila, ki sta nas vse s pomočjo uslužnega g. Revna kaj hitro spravila v planinski STAN. Umivanje, razkladanje, kuhanje in priprava za prihodnji dan so nam vzeli ves čas. Prva noč v Bariločah — bila je kratka, saj nas je zgodaj prišel iskat Jordan, da nas odpelje na Catedral. Zjutraj so se nam pridružili še slovenski bariloški študentje Mirica, Matjaž in Marko. Razpoloženje je bilo vedro kot nebo nad nami in razgibano kot jezero pred nami. Ko smo zaradi okvare na avtobusu po poldruhi uri zamude izstopili na Catedralu, je sonce že toplo grelo. Hajdi v vrsto in na pot. Za večino prva pot v gore. Nahrbtniki so bili dovolj teški, da nismo preveč hiteli — pa so nekateri fantje le prišli strašno hitro do prvega cilja: Pod Skalco. Seveda so se potem vrnili in odvzeli dekletom nahrbtnike, da so laže prišpele do cilja. Zvonček pri znamenju

škofa Rožmana je veselo zvonil in oznanjal, da so prišli slovenski študentje v gore — korajžni in veseli.

Po prvem obedu v gozdu in počitku je g. Jure maševal in nas navduševal za božje prijateljstvo. Gospod je ta dan obhajal obletnico nove maše, česar smo se pri božji daritvi spomnili. Po opravljeni zahvali mu je Terezka čestitala, ostali smo zapeli. Nahrbtnike je bilo treba spet naložili na rame — dekliška so se kar upogibala, in začeli pot k Tončkovemu jezeru, ki leži v objemu skalnatih vrhov Catedrala. Proti večeru smo po trdem snegu prišli v planinsko kočjo Frey. Ker še ni bila oskrbovana, smo bili čisto sami v njej. Kako prijeten občutek! Ob prihodu so nam od jezerske strani prišli nasproti trije Severnoamerikanci ki so ta dan preplezali glavni vrh Catedrala. Hitro smo se sporazumeli in že bili prijatelji. V gorah: lep nasmeh in prijazna beseda, pa se srca znajdejo v prijateljstvu. Na naše povabilo so po večerji prišli k nam iz svojega šotora. Veselo smo prepevali, nekaj mi, pa zopet oni, dokler se nismo uglasili v nesmrtni melodiji: „Sveta noč, blažena noč!“ Potem prvič na planinske pograde! Dobro smo spali v varstvu skalnatih gorá! Ko je bilo sonce že visoko, se je le začelo premikati v kočji, pa niso bile miši, čeprav jih je bila vsa hiša polna, am-

pak dekleta, ki so začela pripravljati zajtrk. Ko je topla kava že vabila na štedilniku, so šle klicat fante, pa so vsi, sicer že zbujeni, protestirali, da ura še ni deset, da smo se zme-nili, da vstanemo ob desetih. Nazadnje se je v koči le oglasila molitev vseh in lonci so bili kmalu izpraz-njeni.

Dopoldne je vsa četa odrinila k Šmolovemu jezeru. Pot je vodila veči-noma po samem snegu. Jezerce je bi-lo še skoraj vse zamrznjeno. Kepa-nja ob jezeru pa kar ni bilo konca. Prvič v našem življenju lete snežne kepe naokrog. Posebno Franci je agi-len, vsakega pozdravi z belimi kri-stali. Koliko veselja in zabave, dok-ler ni začelo snežiti, le bolj na ra-hlo, vendar iz neba padajo snežin-ke. Lovimo jih na roke, ogleduje-mo, pa že izginejo. Tine nam je med-tem pod skalnatim zavetjem pripra-vil okusno malico, katere se res ni-smo branili. Pot navzdol je bila la-žja, a za malo skupinico, ki je zašla med skale, kar nevarna. Jani se je še danes spominja z nekoliko groze, saj je bilo treba preiti ozko ska-lnato polico.

Srečnih, a premrzlih obrazov, smo spet v topli koči. Veter zavija okrog oglov koč, mi pa zbrano sodeluje-mo pri sveti maši. Dve sveči in šo-pek prvega gorskega cvetja krasijo preprost oltar. Naše duše pa s pe-smijo hvalijo Stvarnika za vse lepote, ki nam jih je dal. Po večerji se spet oglasi skupna pesem. Magda in Jani nam v prijetnem duetu zapojeta „Ko zlato sonce gre za ogre spat...“ —

pesem, ki nas za tih trenutek pove-de k našim mamam... Pa že je spet veselje na obrazih, ko poslušamo za-vijanje burje in s pesmijo o Burji. Pozna ura nas je končno le ugnala.

Drugi dan je nedelja — zadnji dan leta. Za slovo Pavel napiše pe-sem v planinsko knjigo, Magda in Marko jo okrasita in vsi se podpiše-mo, da bo za spomin na prvi obisk slovenskih študentov.

Hitro se spuščamo do Pod skalce. Tam nas že čaka mala slovenska družba z dr. Arkom. Vsi skupaj se zberemo ob oltarju — spomeniku ško-fa Rožmana, navdušenega gornika — k sveti maši. Zelena streha visokih dreves nas varuje, ko zauživamo Go-spodovo telo in kri.

Dežurni po maši hitro skuhamo okusno polento in nam postrežejo. Treba se je pripraviti na odhod, sku-pina dr. Vojka navzgor, mi navzdol do vasice Catedral. S kakšnimi ču-dovitimi šopki so prišla dekleta do podnožja! Zopet na omnibus in do Camparia-Zvonarja. Tam z dovo-ljenjem g. Flereta hitro na sedežni-co in kmalu bingljamo z nogami po zraku. Prijetna je ta vožnja nav-zgor, še prijetnejše presenečenje na vrhu hriba — prekrasen razgled: vse naokrog jezera, gore, hribi. Člo-vek bi stal in gledal in se ne na-veličal gledati, a že nas vabi moder-no urejena kavarna in v njej prijaz-ni gostitelji.

Tu se bomo torej poslovili od starega leta. V lepem družinskem vzdušju poteka večerja in večer, saj

je poleg nas prišlo sem še precej drugih bariloških in buenosaireških Slovencev. Okrog polnoči pride naš prijatelj Ciril z žerjavico in kadilom, saj je nocoj drugi sveti večer! Pokadi prostore in skupno zmolimo pred jaslicami: „Ki si ga Devica rodila“. Toplo in lepo nam je pri srcih in ko se začne sv. maša, študentke in študentje berejo berila, vodijo mašo, se zahvaljujejo in prosijo Gospoda za srečo v novem letu. Božične in mašne pesmi segajo globoko v srca in v marsikaterem očesu lesketajo solze.

Po sveti maši si žarečih lic voščimo srečo v novem letu, nato se gostje odpeljejo v nočni tišini, med ostalimi se razpleta razgovor, zabava, igre, v katerih zmaguje zavidar Marijan. Veselje traja, dokler jutranja zarja ne razsvetli Zvonarja in njegovo čudovito okolico. Pospali smo v spalnih vrečah na tleh in proti poldnevu spet oživel pri pu-

grnjenih mizah, — saj smo radi ostali tam na povabilo Cirila, ge. Majde in slovenskih dekličev, ki tam strežejo. Ura se je bližala drugi, zato smo morali pohiteti z odhodom z Zvonarja. Ker je sedežnica ta dan počivala, smo peš pohiteli navzdol, kjer sta nas že čakala s svojima avtomobiloma ravnatelj sred. tečaja Marko Kremžar in arhitekt Marjan Eiletz, da nas odpeljeta na polotok sv. Petra. Naložili smo se še na Cirilov avto in kmalu smo bili na polotoku.

Na obali jezera, med grmi cvečnega šipka, fantje pod Tinetovim vodstvom brž postavijo šotore, pripravijo drva in ognjišče za naš tabor. Imamo lep razgled na Capillo, López in Zvonar.

Štirje dnevi taborjenja so pred nami.

(Bo še)

M. Mž.

Skupina naših študentov v Bariñočah

BAZILIJ IN EMILIJA

oče in mati štirih svetnikov

Cerkve krščanskega Vzhoda slave 30. maja god svetih staršev Bazilija in Emilije s posebno pozornostjo. Uporabljajo lahko zgovorno in močno besedo sv. Gregorja Nacijanškega, ki je oba dobro poznal in ju upravičeno občudoval zaradi krščanske vneme in izrednih kreposti. Če so otroci spričevalo za starše, potem to velja za Bazilija in Emilijo v veliki meri: imela sta deset otrok in med njimi štiri znanе svetnike: Bazilija Velikega, Gregorja Niškega, Makrino in Petra. Njuno življenje je bilo polno krščanske družinske ubranosti, na zunaj pa polno težav, ki sta jih junaško prenašala.

Oče Bazilij

Bazilij je imel že sam izobražene in premožne krščanske starše. Ob Dioklecijanovem preganjanju sta zapustila dom in se sedem let skrivala po kapadokijskih gorah. Ta čas je bil Bazilij prisiljen, da se odpove ugodnostim bogate hiše, pa je to rad storil iz mladostne navdušenosti za Kristusa.

Po letu 313 so se vrnili domov, vedno pripravljene na nove pre-

izkušnje, ker so se na Vzhodu ponavljala obdobja preganjanja pod cesarjem Licinijem tja do leta 324, ko je tudi tega cesarja, svojega prejšnjega zaveznika, moral Konstantin Veliki odstraniti.

Bazilij sam si je pridobil veliko izobrazbo in je do smrti ljubil dobre knjige. Bil je v mestu Cezareji (Kapadokijski) odvetnik in učitelj govornitva. Več kot za zunanjo čast se je prizadeval za osebne kreposti in vzgojo velike družine, ki jo je premišljeno vodil h Kristusu, svojemu najvišjemu Gospodu, ki ga je upošteval bolj kot vse zemeljske oblasti. Za božjo čast in blagor Cerkve je bil vedno pripravljen vse žrtvovati.

Mati Emilija

Njegova žena Emilija je bila sirota že od otroških let. Njen oče je bil mučenec. Njena telesna lepota ji je bila bolj vir skrbi kakor ponosa. Hotela je z gorečnostjo mladih kristjanov ugajati le Bogu in se odlikovati z življenjem, ki naj bo Bogu vredno. Bila je vesela, ko jo je zasnubil in poročil mladi Bazilij, saj ga je že prej spoštovala zaradi

z glednega obnašanja, močatosti in modrosti.

Svetnik v sreči in v trpljenju

Tako sta si Bazilij in Emilija uredila prijeten dom in si vzgojila družino, kjer je bilo božje ime in versko življenje vedno v največji časti. Pri desetih otrocih zelo različnih značajev je bilo mnogo truda in preudarnega razmišljanja, kako bi jih obvarovala pred nevarnostmi v svetu, pred napuhom, ki se je ob velikih sposobnostih povsod ponujal, predvsem pa, da sta jih vodila h krepostnemu in delavnemu življenju.

V družini je bilo živahno, a brez posvetne razposajenosti. Medsebojna povezanost pa tolikšna, da je bila za zgled drugim krščanskim družinam v Cezareji. Bazilij je sam otroke učil spoznavati sveto pismo in ob „Knjigi modrosti“ je iskal navodil za vzgojno delo.

Za družino je bila velika žalost, ko je Bazilij umrl okoli leta 349 — kmalu potem, ko se mu je rodil deseti otrok. Vdova Emlija je z zaupanjem v Boga, ki je Oče vsem ljudem, nadaljevala vzgojno in izobraževalno delo otrok ter pokazala silen pogum. „Kot močna žena“ je hotela otrokom nadomestiti tudi njihovega očeta. Vse otroke je spravila na varno samostojno pot v življenju. Ko so bili vsi oddani in preskrbljeni, je hotela zadnje dni v miru živeti v premišljevanju, v notranji povezanosti z

Odrešenikom, katerega je vse življenje spremljala in mu služila skupaj z možem, v letih kratke družinske sreče in v časih trpljenja. Umaknila se je v samostan Amasa, kjer je pred njo že živela in delovala njena hči Makrina. Dočakala je tam visoko starost in umrla (najbrž) leta 372. Ob njenem slovesu s tega sveta sta bila navzoča njen sin Peter in hči Makrina, obadva poznejša svetnika. Vzhodna Cerkev se ob njunem godu 30. maja spominja vseh sorodnikov te pobožne družine.

To je bilo v 4. stoletju. . . In pri nas leta 1945? Ali ni bilo mnogo Bazilijev in Emilij, ki bi jih prav tako lahko skupaj z njihovimi otroki častili nekoč med svetniki mučenci? Prosimo za proglašenje naših svetniških kandidatov iz časa komunističnega preganjanja, priporočajmo se jim in jih posnemajmo v zvestobi Bogu do smrti.

Hudičev advokat

Morris West - Jože Škerbec

Njegovo blagorodje se je od srca nasmejalo, ko mu je Meredith ves zbežan priznal svojo dopoldansko onemoglost.

„Sijajno! Še vas lahko spremenimo v podeželjana! Ali ste imeli prijetne sanje?“

„Nič nisem sanjal,“ je odvrnil Meredith malce nerazpoložen, „in to mi je prav tako dobro delo kot spanje. Toda delal sem malo. Pre-

listal sem nekatere izjave pred kosilom, toda zdé se mi malo zadovoljive.“

„V kakšnem smislu?“

„Težko je to opredeliti. Izjave so pravilne. Vidi se, da so rezultat skrbnega spraševanja. Toda, kako bi razložil? Ne nudijo jasne predstave ne o Giacomu Neroneju ne o pričah. In za naš namen je oboje važno. Verjetno bo postajala podoba zmeraj bolj izrazita, čim bolj bom napredoval z branjem, toda za zdaj ne vidim jasnih profilov.“

Škof je prikimal.

„To je bil tudi moj vtis in je bil eden izmed razlogov za moj dvom o tej stvari. Izjave so vse podobne istemu vzorcu. Ni spornih ali pa nasprotujočih si elementov. In svetniki so silno sporne osebnosti!“

„Pač pa imam vtis, kot da nekaj skrivajo,“ je pripomnil Meredith.

„Ravno to sem vam hotel reči.“ Škof je spil požirek vina in pomislil, predno je začel pojasnjevati. „Tako je, kot če bi bil del prebivalstva prepričan o svetosti tega človeka in bi jo hotel dokazati za vsako ceno.“

„Kaj pa drugi del?“

„Po vsej priliki je odločen, da ne reče ničesar ne za ne proti.“

„Prekmalu je še, da bi mogel presojeti,“ je dejal previdno Meredith. „Nisem še niti prebral niti preštudiral zadosti. Toda ton izjav, ki sem jih pregledal, je nekako prisiljen, kot če bi pričé govorile v novem jeziku.“

„Prav to je,“ je vzkliknil škof z živim zanimanjem. „Zanimivo je, prijatelj moj, da ste vtaknili prst v problem, ki me skrbi že dalj časa: gre za vprašanje verodostojnega občevanja med klerom in laiki. Ta težava še narašča, namesto da bi se manjšala, in otežkoča celó blagodejno zaupnost spovednice. Menim, da je korenina problema v tem, da je Cerkev teokracija, ki jo vodi duhovniška kasta, katere uda sva tudi vi in jaz. Imamo poseben jezik, svečeniški, če hočete, formalističen, stiliziran, čudovito prikladen za legalne in bogoslovne opredelitve. Imamo pa, na žalost, tudi svojsko retoriko, način govorjenja, ki kot politična retorika veliko besediči, pa malo pove. Toda mi nismo politiki, ampak učitelji, učitelji resnice, ki jo oznanjamo kot bistveno za zveličanje človeka. Toda kako jo oznanjamo? Govorimo kratko malo o veri in upanju, kot če bi izgovarjali čarobno formulo. Kaj je vera? Slep skok v božje naročje. Dejanje, ki ga navdihuje volja in je naš edini odgovor na strašno skrivnost: od kod prihajamo in kam gremo. Kaj je upanje? Zaupanje otroka v roko, ki ga reši groze, ki ga ogroža v temi. Pridigamo o ljubezni in usmiljenju, a malokrat povemo, kaj pomenita: roke, ki delajo v nesnagi bolniške sobe in čistijo kužne sifilitične rane. Govorimo vernikom nedeljo za nedeljo, toda naše besede jim ne gredo do srca, ker smo pozabili materin jezik. Ni pa bilo zmeraj tako. Govorov sv. Bernar-

dina Sienskega danes skoraj ne moremo ponatisniti, toda šli so do srca, ker je resnica, ki so jo vsebovali, bila ostra kot meč in prav tako skeleča.“

Prenehal je in se nasmehnil, kot če bi hotel prositi oproščenja za voljo zanesenosti. Po kratkem premolku je dejal mirno:

„V tem je problem z našimi pričami, monsignor. Ne razumemo jih, ker govorijo, kot jim mi govorimo.“

„Kako se jim bom pa mogel tedaj približati jaz, še posebno jaz?“ je vprašal Meredith s poredno ponižnostjo.

„Z materinščino,“ je odvrnil škof Avrelij. „Vi kot oni ste se rodili inter faeces et urinam, in oni bodo iznenadeni, ko bodo videli, da vi tega niste pozabili. Povedano po pravici, nemara bodo hudo presenečeni.“

Kasneje, ko je sonce žarelo v zaprte polknice in so pametni južnjaki dremali med vročimi urami, je Blaise Meredith zleknjen na postelji premišljeval škofove besede. Bile so pravilne in on se je tega zavedal. Toda navada let je bila močna: navajala ga je, da je skrbno izbiral milejši izraz namesto pravega; duhovniška spodobnost naj bi terjala, da se jezik sramuje omenjati telo, ki ga je spočelo, in in vzvišeno dejanje, ki mu je dalo bitje.

Pa vendar je sam Kristus govoril naraven jezik in uporabljal ljudske izraze. Govoril je o materi, ki ječi v porodnih bolečinah,

o skopljencih, o prešuštni ženi, ki je ni zadovoljilo več moških, ki so šli skoz njeno življenje, in je žive-la spet z drugim moškim, ki pa tudi ni bil njen pravi mož. Jezus je jedel s cestinarji, pil z javnimi grešnicami in se ni branil balzama, s katerimi so ga mazile roke, ki so ljubkemale telesa moških v neštetihi nočeh sladostrastja.

In Giacomo Nerone? Če je bil svetnik, je bil kot njegov Učenik. Če pa ni bil, bi se pa resnica o njem kot človeku tudi mogla izraziti v preprostem jeziku spalnice in krčme.

Ko se je popoldne nagibalo k večeru in je sveži zrak prodiral v stanovanje, je Meredith začel počasi umevati opravilo, ki ga je imel pred seboj.

V prvi vrsti je bilo vprašanje takta. Čeprav so obvestila bila objavljena in oba glavna funkcionarja določena, sodišče še ni bilo sestavljeno. Ker bodo vsa pričevanja pred sodiščem pod prisego in molčečnostjo in ker ni imelo smisla, da bi zapravljaj čas z lahkomiselnimi ljudmi, ki niso marali sodelovati, jih je bilo treba preskusiti najprej v zasebnih razgovorih brez predhodne prisega, podobno kot preskusi civilni advokat svoje priče, predno jih predstavi.

Intervjuvala sta jih že Battista in Saltarello, katerih izsledke je imel v rokah. Toda onadva sta bila krajevna duhovnika in lahko so domnevali, da sta vsaj nepristranska, če že ne očitno naklonjena

svetniškemu kandidatu. Njegov položaj je bil čisto drugačen. On je bil tujec, vatikanski funkcionar, podložnik angleške krone. Že sam značaj njegove naloge ga je delal sumljivega in če bi bili vmes še svetni interesi, ki so nedvomno bili, je lahko računal na dejavno in mogočno nasprotovanje.

Tisti, ki so pospeševali svetnikovo zadevo, bodo pazili, da ga bodo tako vodili, da bi se izognili vsaki sporni informaciji. Če so pričali v prid Giacoma Neroneja, ne bodo spremenili svojih izjav pred hudičevim advokatom. Upogniti bi jih bilo moč le s sodnim pozivom. Gotovo bi bilo norost spletkariti v božjih zadevah, toda bilo je toliko norosti in spletkarjenja znotraj Cerkve kot zunaj nje. Cerkev je tudi človeška družina in niti Sveti Duh ne daje nikomur zagotovila negrešnosti.

Po vsej priliki bi bili zanj najboljša priložnost tisti, ki so doslej odrekli pričevanje. Nemara ne bo lahko odkriti, zakaj nekateri ljudje ne verujejo v svetnike in imajo njihovo češčenje za škodljivo praznoverje. Ti bi bili pripravljene razodeti kar koli, kar bi odkrilo blatne noge ljudskega malika. So tudi ljudje, ki sicer verujejo v svetnike, ki pa ne marajo imeti nobenega opravka z njimi. Za družbo so jim nadležni, saj so jim njihove čednosti kot trajno očitanje. Nihče ni bolj svojeglav kot katoličan, ki je v sporu s svojo vestjo. Nazadnje so tudi taki, ki oklevajo razodeti dejanja, ki so ugodna

za kandidata, ki pa njim jemljejo dobro ime.

Naslednji problem bo poiskati te ljudi. Po Battistovih in Saltarellovih spisih so vse ugodne informacije prihajale iz Gemella Maggiore, cvetočega naselja, in vsa vračanja iz njegovega zaostalega dvojčka z druge strani doline. Razložek je bil preveč očiten, da ga ne bi koj opazil, in preveč izumetničen, da bi ga kar na slepo sprejel. Meredith je sklenil, da se bo o njem porazgovoril s škofom pri jedi.

Njegovo blagorodje je načelo vprašanje z večjo previdnostjo kot običajno. „Tudi zame je bila to ena najbolj osupljivih značilnosti vprašanja. Dovolite mi, da vam ga predstavim v perspektivi. Imamo dvoje naselij, dvojčka po imenu in po naravi, ki čepita na dveh vrhovih istega pogorja. Kaj sta bili pred vojno? Tipični kalabrijski revni gnezdi, zaostali vasi, v katerih so prebivali najemniki odsotnih gospodarjev. Glede zunanje videza in življenjske ravni ni bilo med obema vidne razlike, razen da je v Gemello Minore bivala padrona, Contessa de Sanctis...“ Škof je podčrtal premolk z ironijo.

„Grofica je zanimiva ženska. Rad bi vedel, kaj boste vi o njej mislili. Vi boste njen gost, ko boste šli v Gemello Minore. Vendar njena navzočnost ni ne prej ne slej spremenila v ničemer položaja krajevnega prebivalstva... Prišla je vojna. Mlade moške so odpeljali v vojsko, za obdelovanje zemlje so ostali starčki in ženske. Zemlja je

bila siromašna in v teku let je obubožala še bolj. Na žetve je bil državni davek in ko so še lastniki pobrali svoj delež, je ostajalo za kmete prav malo in lakota je bila pogosta v tistih hribih. Sedaj pride v takšno stanje človek, tujec, ki se predstavi kot Giacomo Nerone. Kaj vemo o njem?“

„Prav malo,“ je dejal Meredith. „Pride od neznano kje, oblečen je v kmečke cunje. Ranjen je in bolan za malarijo. Trdi, da je dezertar iz bitk na jugu. Kmetje ga sprejmejo, ne da bi ga kaj spraševali. Oni imajo sinove, ki so daleč. Ne simpatizirajo z izgubljeno stvarjo. Mlada vdova, Nina Sanduzzi, ga sprejme v svojo hišo in mu streže. Združita se in on jo zapusti, ravno ko je noseča.“

„In tedaj?“ ga premeteno vpraša škof.

Blaise Meredith je v zadregi skomignil z rameni.

„Tu je, kjer se zgubim. Izjave so zmedene, priče nejasne. Govore o spreobrnitvi, o vrnitvi k Bogu. Nerone zapusti hišico Nine Sanduzzi in si postavi bajto v najbolj pustem kraju doline. Zasadi vrt. Prebije ure v samoti in kontemplaciji. Ob nedeljah hodi v cerkev in prejema zakramente. Istočasno, istočasno, poudarjam, prevzame po vsej priliki vodstvo obeh naselij.“

„Kako ju vodi in h čemu? Sprašujem vas, Meredith, ker bi rad vedel, kaj razberete vi, ki ste šele prišli, iz te zgodbe. Jaz jo poznam

na pamet, pa sem še zmeraj dezo-
rientiran.“

„Kot povedo pričevanja,“ je
skrbno povzel Meredith, „je začel
hoditi od hiše do hiše in ponujal
svojo pomoč tistim, ki so jo po-
trebovali: starcu, ki mu je odnaša-
lo zemljo; opešani in samotni star-
ki; bolnemu kmetu, ki je potre-
boval nekoga, da bi mu prekopal
grede za paradižnike. Zahteval je
plačilo v blagu od tistih, ki so mo-
gli: kozje mleko, olive, vino, sir
— in to je razdajal revežem. Ka-
sneje, ko je nastopila zima, je or-
ganiziral zadrugo dela in dohodkov
in jo je uvedel z vso strogostjo,
včasih kar s silo.“

„Kar gotovo ni svetniško postó-
panje?“ je sugeriral škof.

„Tak je bil moj vtis,“ je priznal
Meredith.

„Toda sam Kristus je bičal men-
jalce denarja in jih vrgel iz temp-
lja, ali ni res? In ko boste spozna-
li naše Kalabreze, mi boste pritr-
dili, da so to ljudje najtrših glav
in najbolj stisnjenih pesti v vsej
Italiji.“

Meredith se je moral zasmejati
ob pasti, ki mu jo je nastavil škof.

Priznal je torej in nadaljeval:

„Torej zapišemo to v prid Gia-
coma Neroneja. Kar sledi, je tudi
ugodno zanj. Stregel je bolnikom
in, kot je videti, nudil osnovno
zdravniško pomoč skupaj z nekim
zdravnikom, Aldom Mayerjem, po-
litičnim beguncem, ki pa se brani,
da bi pričal v našem primeru.“

„To zdravnikovo zadržanje je
res čudno in mi je povzročalo hu-

de skrbi,“ je dejal škof. „To je še
toliko bolj zanimivo, ker je pred
vojno in po njej Meyer sam sku-
šal organizirati te ljudi, pa je do-
živel popoln polom. Je izredno člo-
vekoljuben mož, toda ima proti
sebi to, da je žid v katoliški de-
želi... in morda še kaj drugega.
Vi se mu skušajte približati. Mor-
da boste doživeli presenečenje...
Nadaljujte, prosim.“

„Tako je naletimo na izraze več-
jega verskega delovanja. Nerone
moli z bolniki in tolaži umirajo-
če. Potuje po zasneženih krajih,
da bi pripeljal duhovnika s posled-
njimi zakramenti. Kadar manjka
duhovnik, on sam stoji ob strani
umirajočih v njihovem smrtnem
boju. Tukaj je nekaj čudnega...“
Meredith se je oklevajoč zadržal.
„Dve izmed prič pravita: ‚Ko oče
Anzelm ni maral iti...‘ Kaj to po-
meni?“

„Predstavljam si, da to, kar je
napisano,“ je odvrnil škof, ne da
bi prišel v zadrego. „Veliko po-
hujšanja je že bilo zavoljo tega člo-
veka. Ob različnih prilikah sem
ga nameraval odstaviti, toda do-
slej sem ga rajši pustil.“

„O vas gre glas, da ste glede
discipline strogi. Druge ste dali
stran, zakaj niste tudi tega?“

„Star je,“ je dejal obzirno škof.
„Star in nemara zelo blizu obupa.
Strašno bi bilo misliti, da sem ga
jaz porinil vanj.“

„Oprostite,“ je takoj dejal Me-
redith.

„Saj ni nič, saj sva vendar pri-
jateljela. Vi imate pravico, da spra-

šujete. Toda jaz sem škof, ne pa birokrat. Nosim pastirsko palico in tudi izgubljene ovce mi pripadajo. Nadaljujte, govorite mi še o Giacomu Neroneju.“

Meredith si je šel z roko po redkih laseh. Polaščala se ga je utrujenost. Le z naporom je ohranjal svoje misli v redu.

„Okoli marca 1944 so prišli Nemci; najprej manjši oddelek, nato večji odred kot okrepitvena posadka za pomoč tistim, ki so se borili proti 8. angleški armadi, ki je prešla Mesinsko ožino in se z bojem vzpenjala po kalabrijski konici škornja. Giacomo Nerone se je z njimi pogajal in po vsej priliki z uspehom. Kmetje bi zanesljivo oddajali najmanjšo možno količino sveže hrane v zameno za zdravila in zimsko obleko. Poveljnik posadke se je obvezal, da bo svoje trope držal v disciplini in ščitil žene, katerih možje in bratje so odsotni. Pogodba se izvaja precej dobro in Nerone postane upoštevan posrednik. Ta stik z Nemci so navajali kasneje gverilci kot razlog za usmrnitev. Ko so zavezniki utrli pot in začeli prodirati proti Neaplju, se niso vtičkali v življenje naselij, ampak so pustili, da so se borili krajevni gverilci proti raztresenim in umikajočim se nemškimi silam. Giacomo Nerone je ostal...“

Škof je dvignil roko v znak, naj se ustavi.

„Počakajte za trenutek. Kaj ste odkrili doslej?“

„Neznanca,“ je dejal Meredith. „Brezdomca. Zgubljenca, ki naenkrat postane pobožen. Ima čut za hvaležnost in sočutje pa talent in morda nagnjenje za voditelja. Toda kdo je, od kod prihaja in zakaj dela tako?“

„Ne odkrijete v njem svetnika?“ Meredith je odkimal.

„Še ne. Morda pobožnost, ne pa svetosti. Nisem še preiskal dokazov o domnevnih čudežih, tako da grem zaenkrat mimo njih. Toda poudarjam, v svetosti je nek načrt, nek silen razlog zanjo. Doslej še nisem odkril razlogov, samo tajnost in skrivnostnost.“

„Možno je, da ni skrivnostnosti, ampak le nepoznanje in nerazumevanje. Povejte mi, prijatelj moj, kaj veste o razmerah, ki so bile tedaj tu na jugu?“

„Prav malo,“ je priznal Meredith. „Med vojno sem bil zaprt v Vatikanskem mestu. Vedel sem le tisto, kar sem slišal in bral, in doibro vemo, kako so glosirali novice.“

„Dovolite mi tedaj, da vam razložim.“

Škof je vstal in šel k oknu. Gledal je na vrt, kjer je veter zibal ermičje in so bile sence goste ker se mesec še ni povzpел nad vrhove hribovja. Ko je govoril, mu je neka daljna žalost zastirala glas.

„Sem Italijan in razumem to zgodbo bolj kot mnogi, čeprav še zmeraj ne razumem ljudi, ki so bili v njej udeleženi. Najprej se moramo zavedati, da premagan na-

rod ne pozna lojalnosti. Njegovi voditelji so ga izdali. Njegovi sinovi so umrli za zgubljeno stvar. Ne verjame nikomur, niti sebi ne. Ko so prišli „osvoboditelji“ in govorili o demokraciji in svobodi, jim tudi nismo verjeli. Gledali smo le na kos kruha, ki so ga imeli v rokah, in natančno računali ceno, ki jo bodo terjali zanj. Sestradanci ne verjamejo niti v kos kruha, dokler ga niso pojedli in čutili v nevajenih želodecih bolečino, ki jim jo povzroča. Tako je bilo na jugu. Narod je bil premagan, sestradan. Še huje, pozabljen je bil in je to vedel.“

„Toda Nerone ni pozabil nanj,“ je ugovarjal Meredith. „Ostal je z njimi. Še zmeraj je bil njih voditelj.“

„Že ne več. V kraju so bili novi gospodarji. Ljudje z novimi puškami in natrpanimi nahrbtniki in z grobim pooblastilom „osvoboditeljev“ za očiščenje hribov in vzdrževanje reda, dokler ne bi bila vzpostavljena nova oblast. Poznali smo jih po obrazu in imenu: Michele, Gabriele, Luigi, Beppo. Poleg kruha, konzerviranega mesa in čokolade so imeli tudi stare račune, ki so jih poravnavali, politične in osebne. Pozdravljali so s tovariško stisnjeno pestjo, z isto pestjo pa so tudi bili v obraz tiste, ki so se drznili njim oporekati. Mnogo jih je bilo in močni so bili, ker je dejal vaš mr. Churchill, da je pripravljen pogajati se s komer koli, ki bi mu pomagal očistiti Italijo nesnage in nadaljevati

z invazijo Francije. Kaj je mogel proti njim Giacomo Nerone, neznanec iz neznane dežele?“

„Najbolj pa me zanima, zakaj so se gverilci izrekli zoper njega.“

„To boste našli v zapisnikih,“ je dejal škof z utrujenim nasmehom. „Rekli so o njem, da je kolaboracionist. Obdolžili so ga koristolovskega trgovanja z Nemci.“

Meredith je z zamahom zavrnil to misel.

„To ni dovolj. Ni zadosti, da bi razložili sovraštvo in nasilje in razprtije in zakaj eno naselje uspeva, drugo pa se vedno bolj pogreza v bedo. Tudi za naju vaša razlaga ne ustreza. Ljudstvo trdi, da gre za mučeništvo, za smrt v obrambo vere in nrvnosti. Kar ste vi nakazali, je politična usmrtitev, krivična in kruta morda, toda nič več kot to. Naju sedaj ne zanima politika, ampak svetost, neposredno razmerje človeka z Bogom, ki ga je ustvaril.“

„Možno je, da je bil le to: dober človek, ujet v mreže politike.“

„Ali vi tako mislite, blagorodnej?“

„Ali je važno, kaj jaz mislim monsignor?“

Avrelij je obrnil k Meredithu svoj razumni obraz s patricijskimi potezami in se ironično smehljajal.

Naenkrat je resnica udarila Mereditha kot curek mrzle vode naravnost v obraz. Ta človek je tudi nosil svoj križ. Lahko je bil škof, vendar dvom ga je mučil in strah

Postni govori v mariborski stolnici

Tudi letos so bili v mariborski stolnici posebni postni govori. Vrtili so se vsak petek po večerni maši, ki je bila ob 18. Glavna misel je bila: „V svojo lastnino je prišel, in njegovi ga niso sprejeli.“ Postne pridige je začel škof Grmič, sklenil pa škof Držečnik. Naslovi pridig pa so bili: Zanj ni bilo prostora ob rojstvu. Kristus in množice (Radi bi imeli kruha). Kristus in apostoli (Kdo bo največji). Kristus in farižei (Pravični, ki ne potrebuje pokore). Kristus in judovski duhovniki (Usmiljenja hočem in ne daritve). Kristus in zagovorniki „javnega reda“ (Bolje, da eden umrje).

Liturgični dan v Dravogradu

V Dravogradu se je 28. februarja zbralo okoli 30 duhovnikov iz petih

ga je preganjal na vrhu hriba skušnjav. Inako se je storilo Blaisu Meredithu in rahločutno mu je odvrnil:

„Če je to važno? Mislim, da je silno važno.“

„Zakaj, monsignor?“ Modre in globoke oči so ga izzivale.

„Ker mislim, da se vi — kot tudi jaz — bojite božjega prsta.“

(Bo še)

okoliških dekanij na tako imenovanem liturgičnem dnevu. Govorili so o bogoslužnem prostoru, o liturgiji in o glasbi v njej. Liturgični dnevi so bili marca tudi po drugih župnijah: v Mariboru, Celju, Murski Soboti, Brežicah.

Profesor Jože Košir — umrl

V februarju so na ljubljanskih Žalah pokopali duhovnika prof. Jožeta Koširja, ki je po daljšem bolehanju v 60. letu starosti umrl 18. februarja 1973. Zadnja leta je bil župnik župnije sv. Trojice, to je v uršulinski cerkvi v Ljubljani. V duhovniški službi je bil na mnogih krajih: najprej je bil kaplan v Kranju, potem prefekt pri dijakih v Marijanišču v Ljubljani, nato dolga leta gimnazijski katehet na različnih gimnazijah, med drugimi za Bežigradom.

80-letnica Franceta Marolta

V nedeljo, 18. februarja, je v krogu sorodnikov, znancev in prijateljev praznoval 80-letnico skladatelj in dolgoletni organist v Trnovem v Ljubljani France Marolt.

Rojen je bil leta 1893 v Škocjanu pri Turjaku. V letu 1918 je prišel v ljubljansko operno hišo, kjer je pel v zboru in vodil nekaj časa tudi scensko glasbo. Obenem pa je leta

1919 prevzel tudi službo organista v Trnovem. Orgla še danes, torej že 54. leto. Pred vojno je nastopal po radiu s svojim pevskim zborom. Takoj po vojni je vodil poleg trnovskega cerkvenega zbora še številne pevske zборе.

Zložil je „Deset mašnih pesmi za mešani zbor“, „Kraljici slave“ (Dvanajst Marijinih pesmi za solo, mešani zbor in orgle), „Osem blagoslovnih pesmi za mešani zbor z orglami“. V rokopisu hrani še več partitur.

Poleg cerkvenih skladb je uglasbil tudi posvetne pesmi. Leta 1931 je izdal dva venčka narodnih pesmi. Tako je priredil 36 narodnih in umetnih pesmi za moški zbor, 24 takih pesmi za ženski zbor, 18 samospevov in dvospevov s klavirjem.

Škof dr. Stanko Lenič v Avstraliji

V nedeljo, 28. januarja, smo se odpeljali iz Canberre na peturno dolgo pot v mesto **Wodongo**. Iz vse okolice se je zbralo k naši slovenski maši okoli 120 naših ljudi... V ponedeljek, 29. januarja, smo se odpeljali proti mestu Melbourne. Zvečer so nas presenetili rojaki iz Melbourne s pozdravno akademijo. Zares so se postavili. V delu Melbourne, ki nosi ime Kew, je duhovno središče melbournskih Slovencev: nova cerkev sv. Cirila in Metoda ki jo je leta 1968 blagoslovil škof Jenko, pod njo velika dvorana, ob njej Baragov dom, kjer bivajo samski fantje, dokler si ne ustvarijo lastnega ognjišča. V

bližini je tudi hiša sester frančiškank Brezmadežne. Vodijo otroški vrtec in tudi sicer pomagajo povsod Slovencem. Akademija je bila zares lepa. Glavno skrb za vse to je imel frančiškan p. Bazilij Valentin, ki mu sedaj pomaga tudi p. Stanko Zemljak. Tukaj nazorni vidim, kaj pomeni našim ljudem izseljenski duhovnik, ki bi res lahko pisal romane o različnih zgodbah naših ljudi, ki se k njemu zatekajo v vseh mogočih zadevah. Bo še

REDOVNICI V JUGOSLAVIJI

Po najnovejših podatkih (l. 1972) je v Jugoslaviji skupno 2883 članov moških redovnih skupnosti. Od tega je 1766 takih, ki so tudi duhovniki, 752 se jih pripravlja na duhovništvo, 336 je bratov neduhovnikov, 198 pa novincev. Največ članov imajo frančiškani, ki so razdeljeni v šest provinc. Vseh frančiškanov v Jugoslaviji je 1527. Za njimi so najštevilnejši saleszijanci. V obeh provincal: (v slovenskem in hrvaškem inšpektoratu) jih je 370. Jezuitje imajo v obeh provincal (slovenski in hrvaški) 281 članov. Minoritov je v Jugoslaviji 161, dominikancev 117, kapucinov 109, lazarištev 81, trapistov 27, cistercijancev 20, kartuzijcev 18, križnikov 14, asumpcionistov 7, benediktincev 5, bazilijanca 2.

SLOVENC PO SVETU

Slovenec — opat na Tirolskem

V cistercijanski opatiji v Stamsu na Tirolskem, ki je 12. marca slavila 700-letnico, so za opata izvolili slovenskega cistercijana dr. Bernarda Slovša.

42. opat te tirolske opatije se je rodil leta 1919 na Vrzdencu pri Horjulu. V samostan je stopil v Stični pred zadnjo svetovno vojno. Doštudiriral je in bil posvečen leta 1947 v Salzburgu. S slovenskimi sobratji je nato pomagal obnoviti življenje opatije v Stamsu. Vrsto let je bil samostanski ekonom in je direktor tamkajšnje posebne in smučarske gimnazije. Leta 1970 je bil po odstopu opata izbran za upravitelja opatije.

Opat Evgen Fiderer — umrl

V cisterc. samostanu Stams na Tirolskem so 24. februarja letos, na 80. rojstni dan, pokopali opata Evgena Fidererja. Rodil se je v Nemčiji. V Stično je prišel kot dvanajstleten dijak. V samostanu je končal študije in bil leta 1916 posvečen v mašnika. Po prvi svetovni vojni je

ostal v Stični, se dobro vživel v slovenski narod in ga vzljubil kot svojega. Pomagal je tudi na župniji. Zanimal se je za liturgično gibanje, ki se je v tistem času začelo širiti po svetu. Vzgajal je novince. Ta, na zunaj skromni duhovnik, je povsod, kjerkoli je bil (pozneje je odšel v Španijo), storil veliko dobrega.

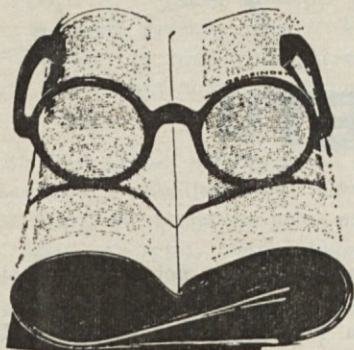
Jurij Trunk, najstarejši slovenski duhovnik, umrl v ZDA

12. marca je umrl v San Franciscu v ZDA slovenski duhovnik Jurij Trunk, star 103 leta.

Rodil se je 1870 v Blačah v župniji Marija na Zilji pri Beljaku. Leta 1895 je imel novo mašo. Po izgubljenem plebiscitu se je umaknil v ZDA, kjer je potem vneto deloval med slovenskimi priseljenci v Kaliforniji, hkrati pa pisal v slovenske liste.

Na pogrebu so bili naši kalifornijski duhovniki Gnidovec, Žitko, Kristanc, Štrancar, Snój in Martin Stare. Pokopala sta ga škof iz Stocktona Guilfoyle in pomožni škof iz San Francisca Mc. Donald.

svetovne

novice

Borba angleških zdravnikov

Angleški tednik Catholic Herald poroča o velikih težavah, v katere so zašli katoliški zdravniki, ki po vesti odklanjajo splav v zdravniško neupravičenih primerih. Nekateri bodo zapustili Veliko Britanijo in odšli v dežele, kjer bodo lahko delali po vesti in kjer zaradi svojega prepričanja ne bodo trpeli razločevanja.

Katoličani v Evropski skupnosti

Po pristopu Velike Britanije, Irske republike in Danske k Evropski skupnosti se je povečalo število prebivalstva v tej zvezi držav na 248 milijonov. Od tega je katoličanov 145 in pol milijona.

Užaljeni prepričani brezverci

Zaradi „zlorabe smrti in cerkvenih obredov ter razžalitve prepričanih ateistov“ so na Slovaškem obso-

dili dva katoliška duhovnika na pogojne kazni in na tri oziroma dve leti odvzema „pravice opravljanja cerkvene službe“. Tako se glasi poročilo v uradnem slovaškem partijskem listu „Pravda“.

V znamenje protesta

V znamenje protesta zoper izgon treh duhovnikov njegovega reda iz Kolumbije, češ da so podpirali podtalne sile, je predstojnik misijonskega zavoda sv. Frančiška Ksaverija v Španiji odpoklical vseh 68 soprobratov, ki delujejo v Kolumbiji. 1. februarja so misijonarji te družbe prenehali polstoletno delo v tej deželi. Podobno so naredili Beli očetje maja 1971, ko so zapustili Mozambik.

Trpljenje v portugalskih kolonijah

Škof Dias Nogueira je v prvem pastirskem pismu, ko je prevzel upravo nove škofije Sada Bandeira, spregovoril tudi o trpljenju, ki zadeva prebivalstvo zaradi bojov med uporniki in portugalskimi četami. Portugalskim četam očita razne krivice in neupravičena povračila ter celo zločine.

Rim in sveto leto

„V kratkem se bo odločilo,“ je dejal Pavel VI. ob sprejemu zastopnikov rimske občine, „kako bo s svetim letom 1975“. Sv. oče je posebej namignil na dve nalogi. Pomagati je treba številnim barakarjem do boljšega stanovanja. Obenem pa se je treba zavzeti za odpravo nepravnosti, zlasti pornografije in pro-

stitucije. Ko bo deset milijonov izrednih romarjev prišlo za sveto leto v Rim, mora mesto dajati izrazitejšo podobo duhovnega mesta.

Razveljavljeni zakoni

533 postopkov v zadevi ničnosti cerkvenega zakona je bilo v lanskem letu pred rimskim cerkvenim sodiščem. Od tega so razglasili za neveljavne 473 zakonskih zvez, 60 pa za veljavno sklenjene. Tretjino teh postopkov je sodišče opravilo brezplačno.

Dvajseti dan za gobavce

27. januarja je vsako leto v mnogih državah svetovni dan za pomoč gobavcem. Te dneve je začel Raoul Follereau, mož, ki je dvaintridesetkrat prepotoval svet in obiskal 95 držav. Gobavci so po njegovem mnenju „najbolj trpeča in najbolj tlačena manjšina na svetu“. Danes je gobavih ljudi na svetu okoli 15 milijonov (nekaj v Aziji, Afriki, Oceaniji in Južni Ameriki, manjše število tudi v Evropi).

Podpora katoliškim bolnišnicam

Kenijski predsednik Jomo Kenyatta je ob blagoslovitvi nove katoliške bolnišnice v Limuru blizu kenijskega glavnega mesta Nairobija obljubil misijonarjem v Keniji vso podporo. Ponovno je zagotovil svobodo vsem veroizpovedim. S tem je pokazal, da Kenija ne misli iti po poti sosednje Ugande in Somalije, ki delo misijonarjev zadnje čase zelo nadzorujeta.

„Preganjana“ socialistična družba

Madžarske oblasti so „pokarale“ p. Tomasa Nyirija zaradi razprave, ki jo je objavil v reviji „Teologia“, češ da je v njej preveč črnogledo oriral razmere med madžarskimi duhovniki. S tem je „omogočil nekaterim v Zahodni Evropi nove napade na Cerkev na Madžarskem in sploh na socialistično družbo...“ Ali sta odslej Cerkev in socialistična družba eno in isto?...

Umrli dobrotnik beguncev

Februarja je v New Yorku umrl nekdanji direktor dobrodelne organizacije ameriških katoličanov Fabian Flynn. Med vojno je bil vojaški kurat, po vojni pa se je zavzel za pomoč opustošenim evropskim deželam in beguncem. Od leta 1950 do 1962 je bilo njegovo ime povezano z NCWC, to je, z ameriško dobrodelno dejavnostjo.

Nazaj v Moskvo

Dolgoletnega zastopnika ruske pravoslavne Cerkve pri Ekumenskem svetu Cerkev v Ženevi, Vitalija Borovoja, so poklicali za stalno v Sovjetsko zvezo. Odslej bo deloval pri moskovskem patriarhatu v oddelku za zveze z drugimi Cerkvami in predaval bogoslovje na moskovski Duhovni akademiji. Borovoi je bil eden od dveh opazovalcev ruske pravoslavne Cerkve na drugem vaticanškem cerkvenem zboru.

25-letnica Gandhijeve smrti

Vatikanski radio se je spomnil 25-letnice smrti indijskega osvobodil-

telja Mahatma Gandhija s posebno oddajo, pri kateri je govoril indijski poslanik pri italijanski vladi Appa Pant, ki je bil deset let bližnji Gandhijev sodelavec. Poudarjal je Gandhijeve besede: „Nikoli ne smemo izgubiti vere v moč ljubezni.“

Razstava ikon v Rimu

V dvorani papeškega Vzhodnega zavoda v Rimu so v začetku leta odprli razstavo 80 bizantinskih ikon iz časa 16. stoletja do današnjih dni. Razstavo je odprl naš rojak p. Ivan Žužek, rektor Vzhodnega zavoda, ob navzočnosti kardinalov Slipyja, de Fuerstenberga, Bertolija in Guerija.

Papež obsodil zračne pirate

V avdienci predstavnikov združenja letalskih družb, ki vzdržujejo letalske proge po Afriki in Indijskem oceanu, je Pavel VI. ostro obsodil zračne pirate, ki strahujejo nedolžne ljudi, češ da se bojujejo za socialne in politične cilje. „Nasilje ni nikakšna rešitev,“ je poudaril papež.

Bojijo se osveščenja zatiranih

V dogovoru s krajevnimi škofi so jezuiti zaprli katoliško vseučilišče v venezuelskem glavnem mestu Caracasu. Vseučilišče se je lepo razvijalo in je imelo lansko leto 7.500 slušateljev. Prišlo pa je do spora vodstva z denarnimi magnati, ki so vseučilišče pomagali leta 1953 ustanoviti in so še zanj skrbeli. Tem ni bilo všeč, da so jezuiti delovali za osveščenje socialno zatiranih slojev. Vodstvo pritisku ni hotelo podleči in je raje zaprlo univerzo.

Politični uboj?

Uganskega duhovnika časnikarja p. Klemena Kiggunda, glavnega urednika katoliškega dnevnika Munno (ki je pred nekaj meseci prenehal izhajati), so našli umorjenega. Pokopal ga je kampalski nadškof Nsubuga ob navzočnosti papeškega nuncija in množice 5.000 vvernikov. Menijo, da bi naj bil politični uboj.

Stiska Cerkve v Pakistanu

V zadnjem času so člani pakistanske vlade večkrat povedali, da je mogoče krščanstvo v nekaj letih izkoreniniti iz „svete pakistanske dežele“ V zvezi s temi namigavanji so tudi očitanja misijonarjem, da so „vohuni tujih sil“. Zato se kristjani boje še hujšega pritiska, kot je bil doslej v tej državi, kjer je 97 odstotkov prebivalcev muslimanske veroizpovedi.

med nami v

Argentini

Duhovne vaje za mladino

V zavodu sv. Vincencija Pavelskega v buenosaireški mestni četrti Villa Devoto so bile enodnevne duhovne vaje za slovensko mladino. Za fante od 16. leta naprej so bile v nedeljo, 18. marca, za dekleta nad 16. leti v nedeljo, 25., za dekleta od končane osnovne šole do 16. leta starosti v nedeljo, 1. aprila, in za fante iste starostne dobe v nedeljo, 8. aprila.

Duhovnih vaj se je udeležilo 90 deklet nad 16 letom in 45 mlajših fantov v višji skupini pa je bilo 34 in mlajših 24. Duhovne vaje za vse 4 skupine je vodil prof. dr. Rudolf Hanželič.

Občni zbor Slomškovega doma

Slomškov dom v Ramos Mejiji je imel v soboto, 17. marca 14. redni občni zbor. Po poročilih odbornikov dosedanjega odbora je bil izvoljen novi odbor, ki ga sestavljajo: Janez

Brula, predsednik; Franc Vester, prvi podpredsednik; Marjan Šiferer, drugi podpredsednik; Stane Škerlj tajnik; drugi odborniki so: Anica Breznik, Janez Čeč, Avgust Jeločnik, Tone Kastelic, Marjan Šušteršič, Marjan Loboda, Jože Malovrh, Jernej Tomazin, Stanko Novak, Ivan Makovec, Pavle Novak, Tone Bidovec, Herman Zupan st., Herman Zupan ml. in Jože Šeme.

Začetek šolskega leta

Vzporedno z začetkom šolskega leta argentinskih šol so začele s poukom tudi slovenske osnovne šole v Argentini. Vpisovanje dijakov v srednješolski tečaj rav. Marka Bajuka v Slovenski hiši je bilo v soboto, 17. marca. Po vpisovanju je bila začetna šolska maša in nato sestanek staršev ter izvolitev šolskega odbora.

Naslednjo nedeljo je bila v Slovenski hiši začetna proslava za vse otroke naših osnovnih šol. Ob 4 popoldne je msgr. Anton Orehar daroval sv. mašo, nato pa je bila v dvorani uprizoritev pravljичne igre Sneguljčica. Redni pouk po vseh šolan se je začel v soboto, 24. marca.

Uprizoritev Sneguljčice

V veliko zadovoljstvo šolarjev in njihovih staršev je šola dr. Franceta Prešerna s Pristave, ki jo vodi gđč. Mija Markež, za začetno proslavo priredila v dvorani Slovenske hiše Golievo pravljичno igro Sneguljčica. Igro je režiral Stanko Jerebič, ki je z mladimi igralci dosegel velik us-

peh. Sneguljčico je igrala Ana Marija Jerebič, kraljico Kristina Golob, viteza Janez Jerebič, maršala Janez Mežnar, poveljnika straže Janez Golob, lovca Tomaž Pavšer, Frice in Frace pa sta bila Tone Mežnar in Vinko Lazar. Ostale vloge so igrali učenci in nekdanji učenci Prešernove šole.

Za lepo scenerijo so poskrbeli Neško Kinkelj, Fr. in J. Cukjati ter Janez Rode, za luči in zvoke Rok Fink, Tomaž Rant in Franci Osojnik, za kostume Katica Kovač in za maske Maks Borštnik, Nande Češarek in Lojze Rezelj.

Občni zbor Našega doma

Na 16. rednem občnem zboru Našega doma v San Justu, ki je bil v nedeljo, 25. marca, je bil po poročilih odbornikov in debati izvoljen novi odbor, v katerem so: predsednik Stane Musar, podpredsednik Vencelj Ferjančič, tajnik Marjan Bogataj, blagajnik M. Radoš, drugi odborniki pa Marjan Filipič, Tomaž Maček, Ivan Zupanc, Franc Zupanc, Ljuba Lipušček, Pavle Malovrh, Janez Janežič, Jure Mustar, Matko Indihar in Ludvik Hren. Novi odbor je že objavil koledar letošnjih Domovih prireditev.

Občni zbor Zedinjene Slovenije

Naše osrednje društvo v Argentinu, Zedinjena Slovenija, je imelo v nedeljo, 25. marca v Slovenski hiši 26. redni občni zbor.

Na njem je poročal o preteklem poslovnem delovanju predsednik ZS Božo Stariha, tajnik Vilko Cuder-

man, prosvetni referent arh. Jure Vomberger, blagajnik Franc Pergar, mladinski referent ing. Jernej Dobovšek in šolski referent Franc Vitrih.

Po poročilih in pojasnilih so bile volitve novega odbora, ki ga sestavljajo: predsednik Božo Stariha, prvi podpredsednik Marjan Loboda, drugi podpredsednik Franc Pernišek, tajnik Vilko Cuderman in blagajnik Franc Pergar, ter odborniki: ga. Marjana Batagelj, Janez Brula, ing. Jernej Dobovšek, ga. Pavlina Dobovšek, Ignacij Grohar, gdč. Milica Hribar, Stanko Oberžan, msgr. Anton Orehar, Boštjan Petriček, Tine Selan, Rudolf Smersu, Miloš Stare, Franc Vitrih, prof. Tine Vivod, arh. Jure Vomberger, Lojze Žužek; namestniki: Franc Lobnik, Janez Lužovec, Marjan Šifrer in Beno Tičar; nadzorni odbor: Emil Cof, Marko Kremžar in Marjan Pograjc; častno razsodišče: dr. Leopold Eiletz, dr. Milan Komar in dr. Alojzij Voršič.

Zborovanje Katoliške akcije

Na letnem zborovanju Katoliške akcije, ki je bilo v Slovenski hiši v nedeljo, 1. aprila, za vse njene člane, so govorili gdč. Terezka Prijatelj o božji besedi med nami, g. Jože Repovž ml. o slovenski besedi med nami, g. Milan Magister je podal poročilo o delovanju organizacije v preteklem letu in govoril o letošnjem programu, čigar geslo je: Pojdite in oznanjujte. Msgr. Anton Orehar je zaključil zborovanje s sv. mašo, med katero je govoril o božji zvestobi.

Duhovne obnove za veliko noč

Pred veliko nočjo so se rojaki v vseh slovenskih verskih središčih v buenosaireških predmestjih udeležili duhovnih obnov. V Berazateguiju je bila v sredo, 4. aprila in jo je vodil dr. Alojzij Starc; v Carapachayu v četrtek, 12. aprila, in v nedeljo, 15. aprila in sta jo vodila g. M. Borštnar in Fr. Grom; na Pristavi v Castelarju v petek, 13. in v soboto 14. aprila, vodil jo je g. Gregor Mali; v Ramos Mejiji tudi v petek in soboto 13. in 14. aprila, vodil jo je msgr. Anton Orehar; v San Justu v četrtek 5. in petek 6. aprila, vodil dr. Franc Gnidovec; v San Martinu v petek, soboto in nedeljo, 13., 14. in 15. aprila, vodil dr. Edvard Škulj in zaključil msgr. Anton Orehar; v Slovenski vasi v četrtek 12. in v petek 13. aprila, vodil dr. Filip Žakelj.

Občna zbora SDO in SFZ

V nedeljo, 8. aprila, sta bila v Slovenski hiši v Buenos Airesu zvezna zbora SDO in SFZ.

V ožji odbor Slovenske dekliške organizacije so bile izvoljene: Marija Urbančič, predsednica, in Ana Marija Klanjšček, Mici Korošec, Martina Koprivnikar, Nežka Kastelec in Helena Urbančič. V širšem odboru SDO pa so še predsednice krajev. krožkov za Carapachay — Anica Klemen, za Castelar — Jožica Kopač, za Ramos Mejía — Martina Jelčnik, za San Justo — Anica Indihar, za San Martín — Pavla Petelin, za Slovensko vas — Zali Virc in predsednica SDO iz Mendoze.

V ožji odbor SFZ so bili izvolje-

ni: Janez Rode, predsednik in Rudi Gričar, Lovre Tomažević, Boštjan Kocmur, Jože Korošec in Klavdij Mažgon. V širšem odboru SFZ pa so še predsedniki krajevnih odsekov: Franci Korošec, Carapachay; Franci Klemenčič, Castelar; Jani Brula, Ramos Mejía; Jurij Mustar, San Justo; Miha Ribnikar, San Martín; Peter Rot, Slovenska vas; in Tomaž Pavšer, Adrogué, ter predsednik SFZ iz Mendoze.

Zvezni duhovni vodja pri SDO in SFZ je g. dr. Alojzij Starc, krajevni pa so: g. Jože Guštin, Berazategui; g. Matija Borštnar, Carapachay; g. Matija Lamovšek, Castelar; g. Jože Škerbec, Ramos Mejía; g. Jože Horn, Mendoza; g. dr. Alojzij Starc, San Justo; g. Jurij Rode, San Martín in g. Andrej Prebil CM, Slovenska vas.

Kongresne znamke

Vatikanska pošta je februarja izdala posebno serijo znamk ob mednarodnem evharističnem kongresu v Avstraliji. Na prvi je prikazan simbol kongresa, na drugi Marijina glava (Michelangelova Pietá), na tretji pa melbournska stolnica. Izdali so 1.350.000 znamk.

Lepo škofovsko posvečenje

Pri škofovskem posvečenju prvega rodezijskega črnega škofa (Afrika) msgr. Chakiapa se je zbralo 20.000 črncev. Novi škof ima šele 40 let in je med ljudmi znan po svojih romanjih, spisanih v jeziku „shona“ Imenovan je bil za pomožnega škofa nadškofu v Salisburju.

**KJE
JE
KAJ**

DUHOVNO ŽIVLJENJE

UVODNIK	Ob romanju	257
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Razlaga in pomen Gospodovega vstajenja . Pred novo sinodo	258 260
	Vatikanski letopis 1973	263
	Rimska univerza za duhovnike mis. krajev	272
SODOBNA VPRAŠANJA	Pravoslavni kristjani, stanje nekdanj in danes Spokorno disciplina v ločenih Cerkvah	261 268
RAZNO	Kaj pravite?	264
	Zarota molka e angelih	267
	Msgr. Jagodić. Spomini na begunska leta .	274
	Svetnika Bazilij in Emilija	302
V DRUŽINI	Otroci rastejo	278
	Zakaj toliko nesrečnih zakonov?	280
	Družinska pošta	282
	Počitniška kolonija v Slogi	284
ZA MLADINO	Naši mladi o romanju v Luján	238
	Greš, Jezus, z menoj?	290
	Renata	294
	Tudi malenkosti so važne	294
	Moja večerna molitev	296
	Rast — roj abiturientov srednješol. tečaja v Bariločah	299
ROMAN	Hudičev advokat	304
NOVICE	Novice iz Slovenije	311
	Slovenci po svetu	313
	Svetovne novice	314
	Med nami v Argentini	317

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

V Argentini in obmejnih državah: začasno 70.— pesov;
v ZDA in Kanadi: 7 dolarjev; drugod protivednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Stane Snoj.

Kar so na slovenski zemlji Brezje, Višarje, Sveta gora pri Gorici... to je Luján v Argentini. Marijina bazilika v Lujanu je znamenit milostni kraj. Sam Bog ve, koliko ljudi je že našlo v njem uteho, kolikerim je Marija že pomagala. Tudi Slovenci v Argentini radi romamo v Luján. Hodi mo tja posamič, pa tudi v skupinah. Je to lepo znamenje naše vernosti. Kjer se časti Marija, tam se časti tudi Kristus. Po Mariji h Kristusu, se glasi zakon krščanskega sveta. Kjer je Marija, tam je milost. Kjer pa je milost, tam je možno versko-moralno življenje.

DUHOVNO
ŽIVLJENJE

40
LETNIK

1933
1973